

Vợ Oi! Động Phòng Nào!

Contents

Vợ Oi! Động Phòng Nào!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6: H	12
7. Chương 7: H	13
8. Chương 8: H	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	52
25. Chương 25: 18+	57
26. Chương 26	60
27. Chương 27	65
28. Chương 28	69
29. Chương 29	72
30. Chương 30	76
31. Chương 31	80
32. Chương 32	83
33. Chương 33: 18+	87
34. Chương 34	91
35. Chương 35	95

Vợ Oi! Động Phòng Nào!

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn Tình, Sủng, cực sủng, H, hài Một con sói nham hiểm lúc nào cũng ra vẻ vô hại, như con cừu non đáng yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-oi-dong-phong-nao>

1. Chương 1

Hơi lạnh của gió mùa khê len lỏi vào từng tắc da tắc thịt của cô, mùa đông đã tới.

Đã 10h tối.

Hôm nay cô tan làm muộn, bước đi trên con hẻm vắng, cô hơi sợ, vì nơi này nghe đồn có ma, nên buổi tối không ai dám quanh quẩn ở đây cả.

Đang đi, bất chợt cô nghe thấy có tiếng bước chân vọng ra từ phía đằng sau. Chẳng lẽ là...

Cô vớ ngay khúc gỗ đang để cạnh góc tường, quay đầu đập thật mạnh về phía sau.

Và sau đó...

- Á...

Hắn ta gục xuống, ôm đầu trông rất đau đớn.

Cô hoảng sợ quay lại.

- Ôi trời ơi! Tổng giám đốc.

Cô hoảng sợ đỡ hắn dậy.

Thôi rồi, số phận của cô...

Bệnh viện.

Sau khi băng bó xong, hắn ta ngồi gọn trên giường.

Cô cúi đầu xin lỗi rồi rút.

- Tôi xin lỗi, tôi không biết đó là anh, mong anh độ lượng không chấp kẻ tiểu nhân...

Anh ta im lặng một hồi rồi cất tiếng gọi.

- Vợ ơi!

Hả!!!

—
- Bác sĩ, anh ấy bị sao vậy?

- À, ngài ấy bị chấn động não nên bây giờ ý thức như một đứa trẻ lên ba vậy, do bị đập mạnh quá...

Ôi trời! Là do mình sao. Ôi, mẹ ơi, cứu con, con sắp mất việc rồi...

Đang đau đớn suy nghĩ thì một tiếng gọi ngọt ngào như kẹo vừng ra.

- Vợ ơi! Vợ...

Hắn ta la lối om sòm, cô bắt lực chạy vào.

- Vợ ơi, chúng ta về nhà thôi.

- Vậy để tôi đưa anh về nhà của anh, anh đọc địa chỉ đi.

Hắn ta nghe vậy liền bấu môi, lắc đầu liên tục.

- Không nhớ.

- Vậy số điện thoại.

Anh ta lắc đầu.

- Chúng ta về nhà vợ đi! Căn nhà nhỏ 2 trái tim vàng đó!

Hả! Nhà mình sao? Nhưng mà hấn bị vậy chắc không làm gì mình đâu, chẳng nào thì mình cũng làm hấn bị vậy mà.

Hấn ta ôm chầm lấy cô, thân hình vạm vỡ bao trùm lấy cô, cứ nằng nặc đòi về nhà.

- Về nhà, về nhà.

- Được rồi về nhà thì về nhà.

Cô vỗ về hấn, tự dưng lại thêm một đứa em trai.

Khóe môi hấn khẽ cong lên một điệu cười ngạo mạn.

2. Chương 2

Hôm nay cô lại tan làm về trễ.

Thấy hấn ở nhà đang ngồi ngoan ngoãn xem tivi, lòng cô cũng thấy vui, rõ ràng thân hình là của một người đàn ông trưởng thành nhưng lại mang bộ não của một đứa trẻ lên ba. Thấy cô hấn cất tiếng hỏi.

- Vợ ơi, em về rồi hả, có mệt không?

- Cảm ơn anh, anh cứ coi tivi tiếp đi.

Cô mệt mỏi trả lời hấn. Rồi nhanh đi thẳng đến phòng tắm.

Hấn thấy vậy, đôi mắt liền hiện lên vẻ nguy hiểm, hấn móc điện thoại ra, bấm một dãy số lạ.

- Cậu điều tra cho tôi hôm nay những người nào đã bắt Yên Yên làm việc đến tận khuya, đuổi việc hết cho tôi.

Giọng nói của hấn lạnh như băng quả quyết từng chữ.

Đầu dây bên kia chỉ đáp một tiếng “ạ”.

- Còn hồ sơ???

- Dạ, tôi đã để ở trên bàn.

Nói xong hấn ta tắt máy, tháo bỏ lớp vỏ lạnh lùng thay vào đó là lớp vỏ trẻ con. Cô vừa từ phòng tắm đi ra.

- Vợ ơi, mình chơi trò vợ chồng đi.

Hả!!! Cô hốt hoảng giật mình.

Hấn ta... giả ngốc hay ngốc thật thế???

- Được. Tôi cũng đang rảnh.

- Vậy thì nếu là vợ chồng mình phải đăng kí kết hôn phải không?

Hấn ta ngu ngơ hỏi.

- Đúng vậy.

- Vậy vợ kí vào đây đi.

Hấn ta lôi ra một tờ giấy.

Trời, trò trẻ con. Cô không suy nghĩ gì mà cứ thế kí tên vào. Khoé môi hấn khê cong lên

- Xong rồi đó, rồi tiếp theo phải làm gì?

Hấn ta không nói gì liền chạy ngay vào phòng tắm.

Cô ngơ ngác nhìn, rốt cuộc là sao.

—

5” sau.

Phòng tắm bốc mùi hơi nước, hương thơm ngào ngạt đầy mũi hoặc. Bên trong vang ra tiếng nói trầm ầm, nhưng đầy ý đồ xấu xa.

- Vợ ơi! Động phòng nào!

Hắn ta bước ra từ phòng tắm, những giọt hơi nước vẫn còn đọng lại trên mái tóc hắn, hắn ta chỉ quần mỗi cái khăn tắm phía dưới, để lộ thân hình vạm vỡ, sáu múi.

Ôi mẹ ơi!

Cô đưa tay sờ mũi, may mà chưa chảy máu.

- Anh...anh không bị ngốc, anh lừa tôi.

Hắn ta tiến lại gần cô, ép cô xuống giường.

- Phòng anh bên cạnh. Đây là phòng tôi.

Cô ngượng ngùng, mùi hương trên người hắn thật nam tính.

- Em nói gì lạ vậy, chúng ta đã kết hôn rồi mà, ngủ chung với nhau là chuyện nên làm mà.

- Gì chứ???

Hắn ta lừa mình, tất cả, kể cả tờ giấy vừa này. Cô cũng sờ, hắn ta đích thị là sói.

Anh ta cong cong khoe môi, khe cười.

- Vợ ơi! Động phòng nào!

3. Chương 3

- Anh... anh dám lừa tôi!

Cô lo sợ lùi về phía sau.

- Đúng vậy.

Hắn ta áp sát cô, thản nhiên trả lời.

- Tại sao chứ!

- Tại vì... tôi có cảm giác với em.

Cái gì! Tên ác ma này.

- Tôi sẽ báo cảnh sát đó, anh mau buông ra. Tôi sẽ... sẽ kiện anh cho coi.

Hắn ta khẽ nhếch môi lên cười.

- Em kiện chồng mình ư? Vợ chồng ngủ với nhau mà cũng cần phải báo cảnh sát ư?

Hắn ta áp sát, hít một hơi hương thơm trên người cô.

- Ai nói tôi với anh là vợ chồng! Xin anh tự trọng giùm!

- Vậy ai là người đã kí vào tờ đơn kia.

Cái gì? Mình lại bị lừa rồi. Trời ơi, sao mà ngu thế không biết, ngay từ đầu phải nghi ngờ anh ta rồi chứ!!!

- Có lẽ giờ này nó đã được đưa đến nơi rồi. Cả sổ hộ khẩu và giấy khai sinh của em.

Vẫn là cái giọng nói đùa cợt đó, làn hơi nam tính phả vào gương mặt cô, làm cô bối rối.

- Anh...anh thật bỉ ổi...

- Đúng vậy, ai mượn em từ chối hôn ước của chúng ta.

Sao cơ!!! Thì ra là hắn, người mà cô đã từ chối hôn ước, cô nghĩ bây giờ đã là thế kỉ 21 rồi, còn hôn ước gì nữa, phải có tình yêu rồi mới kết hôn, đó là qui luật, vì điều đó mà cô và gia đình đã cãi nhau, nên cô đã bỏ nhà ra đi.

Cuối cùng lại rơi vào tay tên ác ma này.

- Anh... anh muốn làm gì???

Cô hốt hoảng che ngực lại, chẳng lẽ hấn ta định...

- Tôi la lên đó... Không được làm vậy...

Cô càng lùi về sau, thì hấn càng tiến tới, rồi đến khi cô bị hấn ép vào vách tường.

Chết rồi, làm sao bây giờ. Đường cùng rồi.

Bàn tay to lớn chạm nhẹ trên mặt cô, rồi từ từ đặt lên môi cô một nụ hôn nồng thắm, nụ hôn bá đạo của hấn làm cô thấy khó thở, gương mặt cô đã ửng như gấc chín. Cô bất giác rên lên.

- Ừm... Không...

Hấn ta bế xốc cô tiến thẳng tới chiếc giường.

Rồi nhẹ nhàng gỡ tấm khăn ra, một màn không chào đón được hé lộ trước mắt cô. Cô bất giác hét lên, rồi ngất lịm đi.

Trước khi ngất cô còn lẩm bẩm, miệng thì run lập cập.

- To...to..to quá...

4. Chương 4

Những tia nắng mai khẽ len lỏi qua tấm kính cửa sổ, tiếng chim hót ngân nga sau vườn, tiếng cười nói của con người lại bắt đầu nhộn nhịp.

Hửm! Đã sáng rồi sao!

Sao mà mình có cảm giác chật chội thế này.

Cô mệt mỏi quay trở mình, và rồi...

-Á....

- Anh...anh...anh làm gì ở đây?

Cô hét lên, bất chợt nhớ đến sự việc tối qua, cái đó... cái đó...của anh ta làm ô uế mắt cô quá.

Hắn ta dần dần mở mắt, đôi mắt chim ưng đầy sâu thẳm không thấy vực.

- Đêm qua...anh...anh...đã làm gì tôi! Cái tên khốn này!

Cô hoảng sợ bật dậy, hắn cũng ngồi dậy theo, lồng ngực vạm vỡ không một mảnh vải che, để lộ cơ bắp 6 múi.

Chắc chắn hắn là một người rất chú trọng thể hình.

Hắn ta khẽ lại gần cô, rồi dùng mị lực của mình khẽ ghé sát vào cô nói.

- Đêm qua... chúng ta đã rất nồng nhiệt...em không nhớ sao...

Hả!!!!!!!!!! Ôi trời ơi, không thể tin nổi!!!

Hắn ta hôn nhẹ lên má cô rồi cười. Thấy cô tức giận vì câu đùa của hắn.

- Đùa em thôi, tôi không có hứng thú làm 1 mình, tôi thích làm 2 mình cơ...

Giọng điệu cảm thú vang vọng trong đầu cô, cái tên biến thái này, cái gì mà làm “hai mình” chứ!

Anh ta... anh ta thật hết nói nổi, chuyện này cũng đem ra đùa được. Gương mặt cô giờ đây đã ửng đỏ như quả cà chua chín mọng.

Cô đẩy hắn ra.

- Làm ơn tránh ra cho tôi đi làm.

Hắn nghe thấy vậy lòng tỏ vẻ không vui, chưa có người phụ nữ nào dám lạnh nhạt với hắn như vậy. Hắn kéo cô lại, siết chặt chiếc eo con kiến của cô, rồi hít một hơi dài hương thơm trên người cô, mùi thơm của oải hương. Thật khiến người ta muốn phạm tội mà.

- Cái tên điên này, tôi chưa tắm rửa gì đâu mà ở đó ngửi, mau buông ra.

Cô chạy nhanh vào phòng tắm, làm hấn ở đó vẫn ngơ ngác.

Một câu nói của cô phá tan bầu không khí, đúng là không có chút lãng mạn gì cả.

Hấn ta nghe thấy thế phá lên cười, phụ nữ của hấn chỉ cần làm vậy là sướng rên lên rồi, còn cô cự tuyệt hết lần này đến lần khác, quả đúng là vợ hấn, hấn...rất hài lòng.

—hết chap 4—

5. Chương 5

Cô chạy thật nhanh vào phòng tắm, tìm thì cứ đập liên hồi, khuôn mặt thì đỏ ửng, rốt cuộc chuyện này là sao?

Cô chạy thật nhanh đến bồn rửa tay, xối nước vào mặt liên tục, rồi ngược lên nhìn tấm gương.

Vẫn...vẫn chưa hết đỏ sao? Mặt cô sao càng ngày càng đỏ thế này! Làm sao bây giờ!

May mà cô chạy kịp, không là bị hấn phát hiện rồi. Nguy hiểm thật.

Hấn đúng là một tên ác ma.

—

Cô bước ra khỏi phòng tắm, hương thơm của sữa tắm tỏa ra trên khắp người cô, tạo cảm giác như một tiên nữ vừa tắm ở hồ thiên nga vậy.

Hấn vẫn ngồi ở đó, trên tay là chiếc máy tính bảng, chắc hấn đang xem tài liệu ở công ty. Cô không quan tâm, tiến thẳng đến bàn trang điểm.

Hấn ngửi thấy mùi thơm trên người cô nên vô thức bị quyến rũ tiến sát đến gần cô, bàn tay rắn chắc vòng qua eo cô, rồi dụi đầu vào cổ cô.

Thật là muốn...ăn em!

Cô thấy vậy, giật nảy mình. Hét lớn vào mặt hấn.

- Làm cái gì vậy, mau buông ra.

Hắn ta nhe nanh, nụ cười nham hiểm của sói.

- Làm chuyện tối qua mà chúng ta... chưa làm.

Hai từ cuối hắn nhấn mạnh từng chữ.

Cái gì! Ôi trời ơi, cô đẩy hắn ra nhưng vô dụng, hắn quá to lớn.

- Tôi...tôi còn phải đi làm... sắp...sắp trễ rồi...

Cô lấp bắp từng chữ, ngượng ngùng nói, tư thế này thật quá ám muội rồi.

- Em nói gì vậy, em đã trở thành Trần phu nhân rồi còn đi làm gì nữa, em chỉ cần ở nhà sinh con và quản tiền cho tôi mà thôi!

Hả! Sinh...sinh...con...

- Anh bị điên hả? Tôi không sinh con cho anh đâu.

Cô cự tuyệt anh, thì ra hắn ta chỉ cần một đứa bé, làm cô...ảo tưởng...hắn yêu...mình.

Ngay từ đầu, cô không nên dễ dãi cho hắn vào nhà như thế! Đúng là sai lầm mà.

- Buông ra đi! Tôi sẽ không sinh con cho anh đâu! Đi mà kiếm những phụ nữ mà mê anh đó, chắc chắn họ sẽ đồng ý thôi.

Anh nghe thấy vậy liền tỏ vẻ không vui, gương mặt bỗng tối sầm lại, ánh mắt như chim ưng muốn xâu xé con mồi, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

Bàn tay to lớn nhắc bổng cô ném lên giường. Rồi móc trong túi áo ra chiếc điện thoại.

- Phu nhân xin phép nghỉ một tuần, cậu báo lại cho quản lí của cô ấy.

Nói xong hắn cúp máy, ánh mắt sắc nhọn chĩa về phía cô.

Hả...hả...1 tuần sao...

Hắn tiến lại gần cô.

- Lần này em có giả ngất hay ngất thật tôi cũng không bỏ qua đâu.

- Anh...anh...tôi sẽ báo cảnh sát đó...

Cô run sợ lùi về sau.

- Là em đã khơi dậy máu sói trong người tôi.

—hết chap 5—

<3

Chap sau có H.

Ai muốn đọc [...] cho mình biết nha <3

6. Chương 6: H

” CẢNH BÁO CÓ H”

- Không được, mau buông tôi ra...

Hắn ta xé toạc chiếc áo ngủ trên người cô ra, để lộ chiếc áo lót ren màu trắng.

- Thật giống một tiên nữ mà. À không...là thổ con mới đúng...

Hắn nhếch miệng cười, tiếp tục cởi chiếc áo lót trên người cô.

Bộ cực căng tràn được giải phóng, làm máu sói trong người hắn sục sôi.

Hắn ngậm lấy núm đào của cô ngấu nghiến mút, tay còn lại xoa nắn bầu ngực bên kia.

Cô khẽ run lên, gương mặt đỏ ửng, hấn thật điều luyện, cô như con thỏ nằm yên để mặc hấn làm thịt, lí trí của cô...đi đâu rồi, cô phải đẩy hấn ra...đúng rồi phải đẩy...nhưng...sao lại khó vậy... cô bị hấn bỏ bùa rồi...hấn ta thật mê hoặc.

Hấn nhanh tay sờ nắn eo cô, môi thì cuồng nhiệt hôn nàng, cô vô lực khẽ chau chân mày, nụ hôn này thật khiến người ta khó thở nhưng lại rất cuồng nhiệt, nóng bỏng. Chân mày thả lỏng, đôi mắt nhắm chặt mà phối hợp theo hấn, đây là lần thứ hai hấn hôn cô. Lần đầu có vẻ không quen nhưng lần này...thật ngọt...

Nóng quá, thật sự rất nóng...

- Tiểu yêu tinh, em thật mê người.

Hấn ngậm nụ đào của cô, làm cô khẽ run mà kêu lên.

- A~

Hấn sung sướng khi nghe âm thanh đó từ cô, cảm giác của cô bây giờ chỉ có quay cuồng, nồng thắm, không thể khống chế được mà phối hợp theo hấn...

Hấn đặt một nụ hôn nồng thắm trên chiếc cổ trắng nõn nà của, rồi lại di chuyển xuống phía dưới bầu ngực căng phồng tròn trịa kia, cứ xoa xoa nắn nắn, làm cô phát run kêu lên, bàn tay to lớn sờ soạng tấm lưng trắng mượt kia, cô vô thức vòng tay qua cổ hấn. Hấn hài lòng khi cô phối hợp như vậy. Hấn tham lam cấu xé chiếc môi mọng của cô.

- ĐỪNG...ĐỪNG... A~

- Hết chap 6—

Còn tiếp.... Chap sau còn nồng nhiệt hơn.

Lần đầu viết H nên không được hay, mong mọi người thông cảm cho.

7. Chương 7: H

Môi hấn không chịu rời môi cô, mà thay vào đó bàn tay to lớn tham lam di chuyển xuống nơi sâu thẳm nhạy cảm của cô, hấn chạm nhẹ, làm cô phát run lên...

- A~ không...được...

Mùi hương trên người cô làm dục vọng của hắn sục sôi, chỉ tại cô quá mị lực làm hắn không kiềm được, hắn đã muốn ăn cô từ tối qua rồi...

Hắn tham lam dò từng đường cong trên người cô, làn da trắng nõn nà nhạy cảm, làm cô nóng như chưa từng được nóng.

- Yên Yên, tôi muốn em...

Hắn khê hôn cô, bàn tay to lớn di chuyển về phía sâu thẳm ẩm ướt đầy nhạy cảm của cô, hắn không chịu được liền xé toạc chiếc quần của cô, để lộ chiếc quần lót ren màu trắng. Sự kiêu ngạo của hắn, sự bá đạo của hắn khiến cô bị chinh phục, cô sắp không chống cự nổi rồi.

Hắn ta thở gấp, bàn tay cởi chiếc quần lót kia ra, miệng thì cất giọng đầy mê hoặc.

- Gọi tôi là Phong đi...

- Phong... Phong...

Cô run lên. Ngoan ngoãn nghe lời hắn. Cô chỉ cảm thấy bây giờ thật nóng. Bàn tay hắn thật khiêu khích cô.

Chiếc quần lót được cởi xạch ra để lộ nơi nhạy cảm của cô, cô xấu hổ kêu lên.

- Đừng...đừng...nhìn...

Hắn thấy vậy, liền cúi xuống nhắm nháp chỗ đó của cô. Làm cô không kiềm được mà kêu lên.

- A~~~~

- Thật ngon...tiểu bảo bối em thật mê người...

Không chờ được nữa, hắn càng muốn ăn cô nhanh hơn.

- Yên Yên, giúp tôi giải phóng nó...

A~ giọng nói đầy mị hoặc, thật giống bùa yêu, cô thở dốc, bàn tay bé nhỏ khê chạm vào chiếc quần lót của anh.

Cô bắt chợt hét lên.

Hôm qua cô vì nó mà ngất... thật đáng sợ...

Hắn ghé sát vào tai cô, thở gấp.

- Nhanh lên...anh không chịu nổi nữa rồi...

Hắn ta thở gấp làm cô luống cuống, da thịt cô sắp bị hắn nghiền nát mất thôi.

Cô dùng hết sức kéo chiếc quần lót xuống, cựa long kia đã căng cứng từ lâu bất giác được giải phóng bởi bàn tay bé nhỏ của cô.

Cô bắt giác ôm miệng.

To.. to thật đấy... lần thứ 2 cô thấy nó nhưng vẫn rất đáng sợ...

— hết chap 3 —

Còn tiếp~~~

8. Chương 8: H

- Không...dừng...lại...

- Bảo bối sẽ nhanh thôi, không đau đâu.

Hắn chơi đùa nơi nhạy cảm của cô làm cô phát lên những tiếng rên rỉ khiến hắn hài lòng. Cô thở gấp gấp.

- Bảo bối, thả lỏng nào...

Giọng nói nghe như bùa mê, làm đầu óc cô lú lẫn mà nghe theo. Cô như bị thôi miên bàn tay bé nhỏ chạm vào lồng ngực vạm vỡ của hắn.

Thật vững chắc.

Hắn ôn nhu gọi tên cô. Bàn tay vẫn không ngừng sờ mó khắp nơi trên người cô.

- Yên Yên, anh yêu em...

Cô cũng sờ, lồng ngực đập liên hồi, rốt cuộc là sao.

- Anh... vào đây...

Hắn thở gấp, rồi đâm thẳng cự long vào trong người cô.

Cô đau đón rên lên, đây là lần đầu tiên của cô.

- A~~~~ đau quá...

Hắn thở gấp rồi nhìn đường máu chảy dài của cô, lòng hắn thất lại, hắn chỉ muốn hung hăng chiếm đoạt cô thôi, cô quá mê người, hắn thực sự không kiểm lòng được.

Người con gái phía dưới hắn thật mê người, hắn muốn ăn cô, muốn cơ thể hắn và cô hòa làm một. Cô mơ màng, cả thân hình khẽ run lên. Nhiệt độ cơ thể hai người lúc này nóng hơn bao giờ hết.

- A~~~~

Đôi chân thon dài của cô vòng qua eo hắn, cánh tay thì ôm chặt hắn.

- Em...khít quá...

- Á ~ đau...đau quá...

- Bảo bối, em thật có mị lực mà...

- Anh..anh...đừng nói nữa...

- A~~~~đau...

Rồi cứ hết lần này đến lần khác hắn đâm mạnh vào cô. Tạo ra cảm giác khoan ái giữa hai người.

Cặp đôi tựa như một bức tranh thủy mặc vậy... rất đẹp...

— hết chap 8 —

Miêu tả sơ sơ thôi nha, không hay bằng của các tác giả khác nên đừng ném đá <3

9. Chương 9

Sau một hồi khoan ái đi qua, trời đã chuyển tối...

Giờ đây ngay cả nhích mình cô cũng cảm thấy đau, trên người cô lúc này toàn vết hôn nồng cháy mà hấn đã để lại.

Trời ơi... không ngờ lại đau đến như thế.

Cô ngất đi lúc nào không hay, hấn dày cô cả ngày...may mà cô ngất chứ không lại lần đêm nữa thì nửa tháng khỏi xuống giường quá...

Cô nằm gọn trong lồng ngực của hấn, hấn thật vạm vỡ...

Cô lén đưa tay sờ từng cơ múi trên người...

Chà... chắc thật nha... làn da vàng đồng thật mê người

Hấn bắt giắc chau mày, đôi mắt đang ngủ bỗng hé ra, ánh mắt họ chạm nhau. Nụ cười ngạo mạn trên môi hấn nhếch lên một cách điệu nghệ.

- Thế nào...sờ đã không...hay là...

- Không...

Cô bắt giắc la lên, hấn ta thấy vậy cười xoa đầu cô.

- Á...đau...

Cơ thể cô giờ đây nặng nề hơn bao giờ hết... đau hơn cả trong tưởng tượng của cô.

- Anh xin lỗi.

Hắn dụi đầu vào ngực cô tỏ vẻ ăn năn.

- Biết có lỗi rồi còn làm vậy...

Cô hơi ngượng quay mặt đi chỗ khác.

Hắn chau mày, hôn nhẹ trên môi cô.

- Anh sợ em sẽ bị người khác cướp mất...

Giọng nói bỗng trầm xuống, cô cũng hơi bất ngờ...

Còn câu nói " Anh yêu em " mà hắn nói khi nãy, không phải là làm tình với ai hắn cũng nói vậy chứ...

Như vậy...thật bỉ ổi...

Cô nhất định không thể động lòng với loại người này... nhất định không...

- Anh... đã làm như vậy với...bao nhiêu...người rồi...

Cô ngập ngừng hỏi, bối rối từng chữ...

- Ừm...để xem...không nhớ nữa...

Cái gì! Nhiều đến nỗi không nhớ! Cái tên chết tiệt này...

Rồi hắn lại nói tiếp, lần này giọng nói đầy ám muội.

- Nhưng mà với em thì anh không dùng bao, còn với người khác thì có dùng bao nha...

- Gì...gì chứ...

Anh ta thật điên mà... Ôi trời ơi...

Cô đưa tay sờ mặt... đỏ ửng lên khi nào không hay...

Hắn khi làm chuyện ấy trông rất lão luyện.

Làm sao bây giờ, cái tên đáng ghét này... câu trả lời gì mà kì cục thế... nhưng mà điều đó lại làm cô rất hài lòng...

Khoan đã...có điều gì đó không đúng...

- Anh...anh không xài bao sao???

—hết chap 9—

10. Chương 10

- Anh...anh...không xài bao sao???

Chết tiệt, lỡ mà có thai thì sao.

Hắn nghe xong lại tỏ vẻ không vui.

- Em nói vậy là sao? Chẳng lẽ em không muốn mang thai con của anh.

Mang...mang thai sao? Cô mới chỉ 25 tuổi thôi mà, cô không muốn làm mẹ sớm như vậy...

- Anh...đừng nói nữa.

Cô lẳng nhằng đẩy hắn ra, cô vẫn chưa đủ tự tin để làm mẹ.

Giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt cô.

Hắn thấy vậy liền hoảng sợ, vội vàng lau giọt nước mắt kia.

Vừa nãy còn như tiểu yêu tinh, bây giờ lại thành thỏ con trắng rồi.

- Đừng khóc nữa... Từ từ rồi có con cũng được....

Hắn hạ giọng nói với cô, giọng nói đầy trầm cảm.

Cô nghe vậy liền nín khóc.

- Anh... Cái tên xấu xa... Còn biến thái nhất mà tôi từng gặp...

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô.

- Anh đừng hòng mà ôm tôi. Tránh ra...

- Ngoan, đừng nhõng nhẽo, em mà càng làm vậy là anh sẽ càng muốn... Ăn em...

Cô nghe vậy bất giác rung mình. Giọng nói của hắn thật bá đạo mà.

Hắn xoa đầu cô, yêu chiều hỏi.

- Em đói chưa? Để anh xuống bếp làm đồ ăn cho em nha!!!

Cô sững sờ.

Hắn biết nấu ăn ư?

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Hắn bế cô lên, làm cô giật nảy mình.

- Anh làm gì thế? Đừng nói tính nấu tôi nha??? Thịt tôi toàn mỡ không à...không ngon đâu!!!

Cô giả vờ, làm hắn bật cười, cái điệu bộ đó của cô thật dễ thương.

- Em yên tâm...anh chỉ bế em đến bàn ăn thôi...không phải em không cử động được sao...

Hả...!

Anh ta... đang lo lắng cho mình sao?

Cô cảm thấy trái tim bé nhỏ càng ngày càng không yên phận, sao lại đập mạnh như vậy, chẳng lẽ cô...động lòng rồi sao???

Hắn ta thấy cô im lặng không nói gì, liền lên tiếng.

- Thịt của em chỉ có thể để anh ăn thôi, cũng không nhiều mỡ lắm đâu, trái lại...rất...vừa miệng...

Lại là cái giọng điệu trêu chọc.

Cô tưởng bỏ rồi, quan tâm gì chứ, hắn mãi mãi...chỉ là tên biến thái thôi...

Hờ hờ...

Vãi cả động lòng....

Hắn bắt đầu đeo tạp dề vào, coi bộ rất chuyên nghiệp...

—Hết chap 10—

11. Chương 11

Cô ngẩn ngơ say mê nhìn theo hắn, thân hình cao to, khuôn mặt đẹp trai, rồi lại còn là tổng giám đốc của một công ty danh tiếng mà bao nhiêu phụ nữ phải chết mê chết mệt nữa chứ...

Vậy mà giờ đây lại đứng bếp...

Haizzzz kiếp này của anh chắc sẽ làm thê nô cho tôi thôi.

Cô nghĩ đến đây bỗng cười tủm tỉm.

Hắn nghe thấy liền quay lại nhìn, nhìn điệu cười xấu xa của cô, là hắn biết ngay cô đang nghĩ xấu về hắn rồi.

- Em đang nghĩ gì mà cười tủm tỉm thế?

Cô thấy hắn nóng lòng muốn biết liền giở giọng trêu đùa.

- Tôi đang nghĩ là nếu...anh nằm phía dưới tôi...thì thế nào...

Hắn nghe được bất giác đỏ mặt, dục vọng trong người lại nổi dậy.

Cô hôm nay lại dám trêu hắn.

- Được, không cần nghĩ, tôi sẽ biến nó thành sự thật luôn.

Hắn tiến lại gần cô, gỡ nụ cười của sói.

- Anh...anh...tôi đùa thôi...

Hắn ghé sát tai cảnh cáo cô.

- Anh tưởng em muốn.... Anh sẽ không phản đối đâu...

Cô bất giác đỏ mặt, tên này...thật nguy hiểm...

Không nên đụng vào hắn, chỉ làm cô bị thương thôi...

Hửm...

Có mùi gì đó khét khét.... Cô liếc nhìn phía bếp...

Cái chảo...

- Á... trứng sắp cháy rồi kìa...

Cô hét lên, hắn luống cuống chạy lại xử lí...

Trời ơi....tưởng chuyên nghiệp lắm chứ...

Một đĩa trứng khét được bày biện trước mặt cô.

Cô đỏ mồ hôi hột. Đôi môi hơi rung rung.

- Cái này...liệu...ăn vào có chết không?

Cô ngáp ngừng từng chữ, đĩa trứng cháy khét, còn bốc mùi nữa chứ...

- Hay là để tôi đỏ đi...

Hắn thấy vậy liền cầm đĩa trứng tính đem đi đỏ, nhưng lại bị cô giựt lại.

- Ai nói tôi không ăn, đưa đây, đỏ thức ăn là mang tội đó.

Cô giựt lại, cầm thìa lên, dùng hết can đảm, múc một ít đưa vào miệng.

Hắn chăm chăm nhìn cô.

Thật sự...

- Oẹ...mặn quá....

Rất khó nuốt.

Hắn hấp tấp rót nước cho cô.

Cô cầm lấy nhanh chóng uống sạch.

Trán vẫn còn đầm mồ hôi.

- Tôi nghĩ...lâu lâu phá luật một bữa chắc cũng không mang tội đâu. Ha ha... Phải không???

Vừa nãy thì hùng hồn tuyên bố, giờ đây thật mất mặt quá đi...

— hết chap 11—

Nếu thấy hay cho mình 1 sao nha

12. Chương 12

Cuối cùng cô và hắn thống nhất gọi đồ ăn ngoài. Hắn thì cứ nằng nặc đòi ăn ở nhà hàng sang trọng, nhưng lại bị cô cự tuyệt, muốn ăn thì tự đi mà ăn.

Hắn đành nghe theo lời cô.

—

- Đây là cái gì?

Hắn chỉ vào phía đồng đồ thức ăn. Khuôn mặt ngây thơ không biết gì.

- Đây là gà rán KFC, còn kia là pizza, công tử bột như anh chắc không biết đâu.

Hắn nghe vậy liền không hài lòng.

- Em cũng là tiểu thư đấy, em đừng quên.

- Anh... Sao không đi làm luật sư cho rồi?

Hắn bốc một cái đùi gà lên rồi ngấm ngấm.

- Cái này chứa hàm lượng chất béo rất cao, gà chưa chắc là đã sạch, thứ này rất nguy hiểm... Không nên ăn...

Hắn ta thật đa ngành vừa nãy mới luật sư giờ lại thành bác sĩ rồi...

- Anh nhạt nhẽo quá đấy, không ăn thì thôi.

Cô tức giận giứt cái đùi gà trên tay hắn.

Rồi ăn ngấu nghiến. Thấy hắn vẫn nhìn chằm chằm vào cô, cô liền cầm một cái đùi khác đưa lên trước mặt hắn.

- Muốn ăn phải không??? Gọi tôi là chị đi, rồi cho ăn!!!

Chị sao!!!!

Hắn chau mày lại tỏ vẻ không vui, khoé môi khẽ nhếch lên.

- Anh muốn ăn em.

Cô hốt hoảng, dúi cái đùi gà vào tay hắn.

- Đây. Anh ăn đi, khỏi cần phải kêu gì cả!!!!

Thật sai lầm khi đùa giỡn với hắn.

Hắn chấm một ít tương ớt rồi cho vào miệng, cô nhìn chăm chăm vào hắn, nhìn cách ăn kia, chắc là lần đầu rồi.

- Ngon không???

Hắn chỉ gật gật đầu, rồi tiếp tục ăn.

Cái này quả thật rất ngon.

Cô bật cười, cái điệu bộ của hắn thật dễ thương, cứ như lần đầu tiên cô gặp hắn vậy, đúng là diễn rất giỏi.

Kiên luôn ngành diễn viên cũng được đó nha.

—

- Ăn no rồi, đi ngủ thôi.

Cô mệt mỏi, nằm lên giường.

Hắn thấy vậy liền nhào tới.

- Anh tính làm gì đấy?

- Ngủ...

- Anh đừng nói sẽ ngủ trên giường nha!

- Vậy chứ anh ngủ đâu bây giờ, nhà em chỉ có một phòng, mà em với anh là vợ chồng mà, ngủ cùng nhau là lẽ đương nhiên.

- Anh sai rồi, nhà tôi còn phòng khách, với phòng vệ sinh và phòng bếp đó, anh chọn đại một cái đi, không mấy chọn phòng vệ sinh cũng được.

Cô hùng hồn giải thích, nửa ý trêu chọc hấn.

— hết chap 12 —

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha.

13. Chương 13

- Anh ngủ chung giường với em cũng được mà.

- Không được, giường của tôi nhỏ lắm. Không đủ cho hai người đâu.

Hấn trầm ngâm suy nghĩ một hồi.

- Vậy để anh ngủ dưới sàn, em ngủ trên giường, tránh có kẻ xấu lên vào làm hại em.

- Anh mới là kẻ nguy hiểm nhất ở đây đó. Nếu anh muốn ngủ dưới sàn cũng được, chần nệm ở trong tủ đó. Tự mà đi lấy, tôi không hầu hạ đâu nha.

Hấn từ nhỏ có kẻ hầu người hạ quen rồi, giờ tự nhiên lại phải tự làm những chuyện này, thật mất mặt quá.

Cô thấy hấn không vừa ý, liền cất giọng nói.

- Nếu anh không hài lòng thì có thể về nhà của anh đấy, ở đó có kẻ hầu người hạ, họ sẽ không để anh làm những việc này đâu.

Cô nằm xuống nhắm mắt lại, hấn mà còn ở lại đây thêm 1 giây phút nào nữa thì sẽ lại thêm 1 giây phút nguy hiểm đối với cô.

Quả thật rất nguy hiểm.

Cô khê liếc nhìn hắn.

Hắn ngủ chưa.

Bóng đêm tĩnh mịch, ánh đèn mập mờ rọi thẳng vào người đàn ông to lớn kia, hắn thật đẹp trai, ngũ quan cân đối, hàng lông mi đen láy, đôi môi mỏng quyến rũ, chẳng trách bao nhiêu thiếu nữ đổ gục vì hắn.

- Nhớ hơi của anh không ngủ được sao.

Hắn ta mở mắt nhìn cô.

- Gì chứ...ai thèm...

Cô xấu hổ, quay đầu lại, trèm chần kín mít, mặt cô lại đỏ nữa rồi, trái tim sao lại đập mạnh vậy.

Hắn đích thị là ác ma mà, sao còn chưa ngủ nữa chứ, trời ơi, cô lén nhìn hắn, rồi bị hắn phát hiện, sao tình huống cứ như trên phim vậy, thật hồi hộp.

Hắn khê nhếch môi cười, đêm nay hắn lại phải ăn chay rồi.

Màn đêm tĩnh mịch thật.

Sáng hôm sau.

Cô mơ màng.

Gối ôm ở đâu mà to thế này, còn có múi nữa chứ, dễ chịu thật....

Khoan đã....

- Á~~~~

Mới sáng sớm đã nghe thấy tiếng thét của cô.

- Anh...anh...tại sao anh lại nằm ở đây... Anh leo lên đây hồi nào???

Cái tên đại biến thái này. Còn dám ôm cô ngủ nữa chứ, thật là càng ngày càng lộng hành mà.

— Hết chap 13—

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha

Nhớ follow mình nhá <3 yêu lắm

14. Chương 14

Công ty H&T, đứng hàng đầu thế giới về thương mại, vị CEO của họ là một người tài ba, lãnh huyết, rất lạnh lùng, gương mặt anh tuấn, đôi mắt chìm ưng sâu thẳm khiến người ta phải sợ hãi, đáng người cao cao tại thượng.

Rất ít khi xuất hiện, phụ nữ chỉ cần đứng bên thôi là tim đã nhảy ra ngoài rồi.

Trong nhà ăn của công ty, các nữ nhân viên đang tụ tập tám chuyện về vị CEO kia. Cô không quan tâm cho lắm, muốn nói gì thì nói.

Một cô nhân viên quay sang hỏi cô.

- Yên Yên, cậu đã từng thấy vị tổng giám đốc đó chưa? Nghe đồn đẹp trai lắm.

- Chưa, anh ta ra sao chẳng liên quan tới mình.

- Hừ, cậu nhạt nhẽo quá, cứ ăn tiếp đi.

Cô gái kia quay sang tiếp tục tám chuyện.

- Nghe nói tổng giám đốc là một người rất tuyệt vời đó nha...nghe nói anh ấy trên tình trường rất chuyên nghiệp nha, một ngày lặn đó...

Mấy cô kia nghe xong liền hét lên vui sướng.

Cô đang ăn cơm nghe được sặc.

- Khụ khụ...

Bọn họ thấy vậy liền rót nước đưa cho cô.

- Không sao chứ, phải cẩn thận chứ.

Cô gật đầu ám chỉ mọi người cứ nói chuyện tiếp.

Cô gái kia tiếp tục phần khích.

- Thật sao...

- Nghe nói anh ấy là cao thủ tình trường đó.

- Ủ ôi... Quá dữ nha...

Cái gì mà cao thủ tình trường chứ, nghe chẳng lọt tai tí nào.

Cô quyết định tham gia hội bà tám.

- Mấy cậu lắm rồi, anh ta nghe đồn là thụ đó, chỉ thích nằm dưới thôi.

Một cô gái kinh ngạc hét lên.

- Thật sao...

Cô thản nhiên gật đầu.

- Ai nói cho cậu biết?

- Mình tận mắt thấy mà.

Bọn họ la lên, thì ra CEO thần tượng trong lòng của bọn họ...là gay...

Cô nhếch mép cười, đáng đời hấn ta...

Chưa kịp vui sướng được bao nhiêu, cô bỗng nhận được một cuộc gọi.

Hửm? Số lạ...

Cô nhắc máy.

- A lô, ai vậy?

Phía bên kia giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên.

- Tối nay khỏi xuống giường nha phu nhân.

Là hấn ta... Giọng nói đầy ma mị.

Quan trọng là sao hấn biết được...

- Anh...dám nghe lén tôi.

- Tối nay em sẽ biết anh là cong hay thẳng nhé. Hay là bây giờ...cũng được.

- Anh bị điên hả?!?!

Cô đỏ bừng mặt hét lên.

Cái giọng nói đầy ma mị, khiến cô nổi hết da gà.

Cô tức giận cúp máy, cái tên điên, ai rảnh để mà đùa với anh.

Mấy cô nhân viên kia nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì đâu, điện thoại nhà mình mới báo, chó nhà mình lại lên cơn điên thôi mà.

Cô tức giận uống ngụm nước.

Cô gái kia hốt hoảng.

- Cậu nuôi chó điên trong nhà sao?

- Ủ...!

Loa thông báo của công ty vang lên.

” Yên Yên của phòng tài chính lên phòng tổng giám đốc có việc gấp.”

Phụtttttttt

Một lèo nước bắn ra khỏi miệng.

Cái tên điên này, thích giỡn hay sao hả!!!

— hết chap 14—

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha

Đừng quên follow mình nhá yêu lắm

15. Chương 15

Cốc cốc.

- Thưa tổng giám đốc, tôi xin phép vào nha.

Cô tức giận nhưng vẫn phải tươi cười, bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào cô. Cái tên chết tiệt vào phòng hắt, mình phải xin phép sao?

- Vào đi.

Một giọng nói lạnh lùng như băng vang ra.

Cô nhếch mép cười.

” Hứ! Lại còn “vào đi”! Sao mà bất lịch sự thế không biết.

Cô đẩy cửa bước vào, đóng rầm cửa lại, khuôn mặt tươi cười đã biến mất.

- Tìm tôi có việc gì, nói mau đi, tôi đang bận lắm...

Hắn đang xem tài liệu, bỗng dừng lại. Ánh mắt chim ưng nhìn cô.

- Em đợi xíu, để tôi coi hết đồng văn kiện này rồi sẽ chứng minh, tôi thích nằm dưới hay trên.

Câu nói đầy ma mị của hắn khiến cô đỏ bừng mặt.

- Cái đó... Tôi chỉ đùa thôi...

Hắn nheo mắt lại, vừa nãy hắn còn tưởng cô sẽ không tin bất hắn phải chứng minh chứ !!!

Hắn đứng dậy, tiến lại gần cô.

- Anh...anh...lại muốn làm gì? Đây là công ty đó!

Cô hét lên, hắn thấy vậy thì bịt miệng cô lại.

- Im lặng, anh...chỉ muốn ôm em một lát thôi!

Cô sững sờ, bàn tay to lớn của hắn vòng qua chiếc eo nhỏ của cô, cả thân hình to lớn của người đàn ông bao trùm thân hình bé nhỏ của người phụ nữ.

Một khung cảnh hết sức đẹp, tựa bức tranh thủy mặc của cặp đôi tình nhân đang yêu nhau sâu đậm vậy.

Hắn ta bị làm sao vậy?

Cô nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu.

Tự dừng lại biến thành đứa trẻ 3 tuổi rồi, thích được ôm, được nựng nịu.

Hắn trông có vẻ rất mệt mỏi, chắc là tại đồng văn kiện kia, đúng là đứng đầu một công ty đâu phải dễ...

Cô có chút cảm thương

...

Bàn tay bé nhỏ của cô vươn lên xoa xoa đầu hắn.

Tim cô sao lại đập mạnh thế này.

Hắn nhìn cô, lại là ánh mắt đó, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy của hắn, hắn đang nghĩ gì??? Cô thực sự rất muốn biết!!!

Làm gì mà nhìn chăm chăm vào mình thế? Muốn đấu hả!

- Anh...

Chưa kịp nói, cô đã bị bịt miệng bằng nụ hôn của hắn.

Vẫn rất ngọt ngào, ngọt hơn kẹo, đã ăn rồi thì khó mà cưỡng lại, chỉ có cách... hoà theo nó... mà thôi.

— hết chap 15 —

Nếu thấy hay cho mình 1 sao nha

Đừng quên follow mình nhá yêu lắm lắm luôn í

16. Chương 16

- Anh...đưa tôi đến đây làm gì?

Trung tâm thương mại H&T. Là trung tâm lớn bậc nhất thế giới. Những khách vào đây hẳn phải là giới thượng lưu, kẻ có tiền có quyền mới có thể bước chân vào đây...

- Đêm nay anh có tiệc, em phải đi cùng anh.

- Tiệc sao? Có...đồ ăn không?

Anh nhìn cô phụng cười, cái cô ngốc này, chắc chưa đi lần nào rồi.

- Tất nhiên là có rồi, rất nhiều lại đằng khác.

- Thôi...anh nhìn gian lắm...tôi không tin đâu...

Cô ngáp ngừng, hấn lừa cô mấy lần rồi.

- Không tin thì thôi! Em có thấy anh lừa em lần nào chưa?

Câu nói chắc như đinh đóng cột của hấn khiến cô cười khinh.

- Vậy ai giả ngốc lừa tôi...

Hấn bắt chợt giật mình... đã là quá khứ rồi mà...hahahaha...

- Không nói nữa, mau vào trong lựa đồ đi.

Hấn ta nắm lấy bàn tay cô kéo đi, 10 ngón tay họ đan xen vào nhau, như kiểu các cặp tình nhân vậy. Trông rất đẹp, ai nhìn thấy cũng phải trầm trồ khen ngợi.

—

Dạ tiệc LemonSoda.

Nơi các thương nhân nổi tiếng khắp nơi đến hợp tác làm ăn, buôn bán. Họ ăn mặc rất sang trọng, nữ thì váy khoét bó sát, chân váy thì đính kim cương, đàn ông thì áo vest lịch lãm nhìn rất sang chảnh, quý phái.

- Woa, anh quả thật không lừa tôi nha, nhiều đồ ăn vậy sao mà ăn hết bây giờ, tí có được gói lại mang về không?

Mắt cô sáng rực nhìn đồng đồ ăn trên bàn, trải dài từ trái sang phải là các món ăn Á Âu, Trung Quốc, Việt Nam,... nào là bào ngư vi cá, nào là trứng cá muối, bánh kem dâu tây ngàn năm,... toàn món cô thích thôi...

Anh vỗ nhẹ vai cô, rồi ghé sát tai thì thầm.

- Anh qua kia một chút, em ở đây đừng đi đâu nha, nhất là không được tiếp xúc với...thằng đàn ông nào cả. Nếu không em biết hậu quả rồi đó...

- Ôi dào biết rồi, anh đi đi, khỏi về cũng được...

Cô không quan tâm hắn, cô chỉ quan tâm đến đồ ăn thôi.

Hắn ta quay gót bước về những nhà tài phiệt kia, trông hắn cao to lịch lãm nhất trong những ông già to béo, bụng phệ kia.

Nhìn bụng kia, cứ như bụng bầu, tham ô cho lắm vào.

Cô suy nghĩ vẫn vơ, kiểm một cái ghế nào đó rồi ngồi xuống.

Mặc dù nói không quan tâm, nhưng mà từ nãy đến giờ cô...toàn nhìn chăm chăm vào hắn chứ đâu...

Hắn đẹp trai thật, nãy giờ có mấy người phụ nữ cứ nhìn chăm chăm vào hắn, như vẻ muốn ăn thịt vậy, ánh mắt rất sắc bén...

Hắn quay lại liếc cô một cái để kiểm tra cô, ai ngờ cũng bắt gặp ánh mắt của cô đang nhìn hắn say mê.

Bọn họ mắt chạm mắt, khung cảnh lúc này thật lãng mạn, nhạc jazz du dương, ánh đèn mờ ảo chiếu rọi trên người hai con người kia, tựa như bức tượng điêu khắc hoàn mỹ vậy.

— hết chap 16 —

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha <3

Đừng quên follow mình nhá <3 yêu lắm.

17. Chương 17

Cô xấu hổ, cúi đầu ăn ngấu nghiến đến nỗi bị sặc.

Hắn đứng từ xa nhìn tới cười mỉm, chọc quê cô.

Cái tên này, dám cười tôi sao?

Cô uống hộp nước, lại bị sặc.

- khụ Khụ...

Chắc chết mất thôi, mình đang bối rối gì đây hả? Yên Yên tĩnh lại đi! Đừng để tên ác ma đó đánh gục.

Cô lấy lại bình tĩnh, nhếch môi lại khiêu khích hắn.

Hừm~

Cái gì kia? Nói mình không được tiếp xúc đàn ông còn hắn thì có hả?

Còn người phụ nữ kia, eo lả chẳng khác gì rắn cả.

Gì vậy, cọ ngực rồi sao? ha ha ha! Nực cười... Phụ nữ ngực to thường nào teo...

Như tôi nè, cũng không gọi là to lắm, nhưng đủ dùng được rồi...

Sao anh ta còn chưa đẩy cô ta ra nhỉ? Cái tên này...đêm nay đừng hòng mà vào nhà...

Cô tự đấu khẩu với chính mình.

Cô đâm mạnh con dao và nĩa xuống bàn... đây là cảm giác gì chứ...thật bức bối mà.

Ha ha cô bị điên rồi! Chắc lấy từ hắn chứ đâu!

Đang còn mải tranh cãi với chính mình thì một giọng nói trầm trầm vang lên.

- Tiểu thư, cô đi một mình sao.

Ôi trời ơi! Đẹp trai quá! Anh ta là con lai hay sao mà nhìn đẹp trai quá đi! Nước da trắng quá thật giống tiểu mỹ thụ à nha...

- À vâng, tôi đi một mình.

Cô nhẹ nhàng trả lời.

Anh ta nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ của cô lên, hôn nhẹ vào nó, làm cô cảm thấy hơi đỏ mặt. Thật là lịch sự quá đi.

Hắn ta đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi, và tất nhiên gương mặt lộ rõ vẻ không vui, đôi chân mày nheo lại, ánh mắt như đã thú nhìn cô.

Hay lắm, còn hôn tay nữa chứ! Em hay lắm...

Cái gì...còn cười nữa chứ...ánh mắt đó là sao...Em chưa bao giờ dùng ánh mắt và nụ cười đó với tôi.

Cái cô ngốc này thích chơi đùa sao? Em đi quá giới hạn rồi đó...

CÁI GÌ! Hắn...hắn giám ôm eo em! Không thể chịu nổi nữa rồi! Cái tên khốn đó.

Hắn ta tức giận đập thật mạnh vào bàn, lớn tiếng gọi tên cô. Sải chân bước thẳng về phía chỗ cô

- Yên Yên, em dám ngoại tình ư?

Hắn gần từng chữ, vẻ tức giận không dấu được.

Hắn đang ghen...

— Hết chap 17 —

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha <3

Đừng quên follow mình nhá <3 yêu lắm <3

GÓC TÂM SỰ NHỎ.

Chào mấy bạn, mình thật sự rất vui khi các bạn đọc truyện mình nhiều đến như thế, cũng cmt với bình

chọn cho mình nữa, mình thực sự rất hạnh phúc. Khi đọc các cmt của các bạn thực sự đó là cái động lực vô cùng lớn đối với mình, nhiều đêm nằm suy nghĩ để xem ngày mai viết gì, viết sao cho hay, viết sao cho hài để mấy bạn đọc có thể cười, giải trí nhiều. Thật sự rất cảm ơn. Cảm ơn các bạn nhiều, tiếp tục ủng hộ mình nha, mình sẽ cố gắng ra nhiều chap để các bạn có thể đọc giải trí.

Yêu lắm

Bye bye.

18. Chương 18

- Yên Yên, em dám ngoại tình ư?

Câu nói của hắn khiến mọi người chú ý. Cô giật nảy mình, bàn tay to lớn của hắn kéo cô vào lòng.

- Không được động vào đồ của tôi!

Hắn bá đạo tuyên bố, cô là vật sở hữu của hắn, cấm kẻ nào đụng vào.

- Này, anh lại lên cơn hả, tôi không phải đồ vật! Mau buông ra!

Cô vùng vẫy, đẩy hắn ra, nhưng làm vậy càng vô dụng hơn, hắn tức giận siết eo cô lại.

Rồi dùng ánh mắt dao găm nhìn người đối diện kia.

- Tôi cấm cậu không được đụng vào vợ tôi!

Hắn thét lên, tức giận tột độ. Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý.

Hắn đang ghen sao, thật nực cười.

Năm 18 tuổi hắn đã đưa tập đoàn lên tầm thế giới, biết bao người phải kính nể, bao phụ nữ hằng mong ước được hắn sủng ái...

- Ai da, cậu lấy vợ hồi nào vậy, sao không thấy tổ chức đám cưới?

Người đàn ông kia cười mỉa mai. Giọng nói cố ý trêu chọc.

Cô bắt giác để ý...

Đúng rồi, đến nhẩn mà cô còn chưa đeo huống chi là đám cưới...

- Không mượn cậu quần, chúng ta đi thôi!

Hắn kéo tay cô lôi mạnh ra khỏi đoàn người. Lực siết tay hắn quá mạnh khiến cô đau đến thấu xương.

- Đau quá! Mau buông tôi ra! Anh bị làm sao vậy?

Cô không chịu nổi đành phải cất tiếng, hắn dừng lại, ép cô vào bức tường.

- Tôi đã cấm em nói chuyện với đàn ông rồi mà!

(Bởi vì anh ghen, ghen, ghen, ghen mà)

- Tôi nói chuyện với ai đó là quyền của tôi! Anh có tư cách gì mà can thiệp!

- Tư cách là chồng hợp pháp của em.

- Anh...ừm~

Cô tính nói gì đó liền bị hắn chặn lại bằng một nụ , nụ hôn đó nóng bỏng khiến con người ta phải khuaát phục trước nó vậy. Rất ngọt.

Lưỡi hắn ta chơi đùa với lưỡi cô một cách điêu luyện, kĩ thuật hôn quá đẳng cấp, cô không chịu được liền đẩy hắn ra. Bàn tay to lớn giữ chặt eo cô.

Khuôn mặt cô lúc này đỏ ửng hết lên, nóng ran đủ để chiên một quả trứng vậy.

- Anh...đồ tôi...

Giọt nước mắt khô rơi trên gương mặt cô, hắn ta thật đáng ghét.

Nói xong cô bỏ đi. Hắn vẫn đứng đó, vẫn lặng im nhìn cô, vừa rồi quả là hắn có thô bạo hôn cô, nhưng vì

hắn quá yêu cô quá thôi!

- Yên Yên...

Hắn thất thanh gọi cô. Nắm đấm đấm thật mạnh vào bức tường.

Hắn lại làm cô giận nữa rồi .

— hết chap 18—

nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha

Đừng quên nhấn follow mình nhá yêu lắm cơ...

19. Chương 19

Đã 12h đêm.

Hắn không về, cô vẫn thức mặc dù chẳng biết lí do.

- Cái tên này, tự xưng đổi giường của người ta. Giường to thế này.... thật không quen...

Cô co ro lại, nhìn về phía ngoài trời.

Hôm qua cô nói giường nhỏ thế là hôm nay hắn đổi thành chiếc giường gỗ to gấp đôi chiếc giường trước của cô.

Cô ngồi thu mình lại, nghĩ đến sự việc vừa nãy, nụ hôn đó...

Hắn ghen sao?

Cô tưởng hắn bị tính biến thái, độc đoán chiếm hết rồi chứ, thì ra...cũng có ghen...

Vừa rồi là hắn quá đáng trước mà!

Cô buồn bã bước xuống giường.

Cô rất cuộc bị làm sao thế này! Hắn đi rồi thì cô phải vui mới phải chứ! Có sao phải buồn!

- Ha ha, vui lên, phải ăn mừng thôi...

Ha ha ha cô cười như một con ngốc, rất cuộc...là sao!

Hàng lông mi sụp xuống, cô thấy thật trống trải, cô đơn, căn nhà này tự dưng lại thấy...lạnh lẽo...

Cô đành lòng ra ngoài mở cửa, hóng mát một lát.

Mặc dù đã 12h đêm.

Vừa mở cánh cửa ra, một thứ gì đó ngã lăn ra nhà cô. Nó đè lên chân cô. Cô hốt hoảng nhìn...

Ôi trời ơi...

Hắn ta...ngủ ở đây này giờ sao!

Hắn tựa cửa ngủ bất ngờ bị cô mở cửa ra ngã chổng quèo ra đất.

Hắn nhìn cô bằng ánh mắt mèo con.

- Vợ ơi! Anh xin lỗi!

Cô nhìn bộ dạng hắn mà khoái chí, đường đường là tổng giám đốc mà lại nằm ngủ ở đây, đúng là buồn cười mà, chuyện này mà lên báo chắc sẽ hot lắm đây.

- Anh...sao không về nhà mình đi?

Cô giả bộ hỏi. Thật ra...là cô đợi hắn từ này giờ...

- Nhà anh ở đây mà!

Câu trả lời bá đạo của hắn khiến cô đỏ mặt. Ôi trời ơi, anh nói vậy tưởng tôi cho vào nhà sao?

- Được rồi, nể mặt anh là sếp tôi cho anh vào?

Ồi trời ơi, cô đang nói gì vậy? Dẫn sói vào nhà sao? Đúng là đồ đại trai mà...

Hắn vui vẻ nhanh chân cởi giày bước vào nhà. Khuôn mặt hí hửng đầy phấn khích.

— hết chap 19 —

Nếu thấy hay thì cho mình 1 nha

Đừng quên follow mình nhé . Yêu các bạn.

20. Chương 20

Cô cuộn tròn mình trong chăn, suốt từ nãy đến giờ cứ lẩn qua lẩn lại một cách khó hiểu.

Trời ơi! Yên Yên ơi mày bị điên rồi! Tự nhiên dẫn sói vào nhà! Hắn ta là một con sói đầy rẫy nguy hiểm mà! Trời ơi, hối hận quá đi mất!

Cô khẽ liếc nhìn phòng tắm, tiếng rì rào cùng nhiệt độ phòng tắm khiến cô bất giác xấu hổ.

Hắn đang ở trong đó, cái tên đại ác ma đó!

Thật là đại trai quá đi mất!

Điên mất thôi!

Cánh cửa phòng tắm mở ra, một người đàn ông cao lớn bước ra, những bọt nước nóng hắn còn đang chảy trên cơ múi của hắn, mái tóc ướt lộn xộn khiến hắn càng mê người hơn, nhất là khi...hắn chỉ đang quần mỗi cái khăn ở phía dưới.

Cô thấy vậy liền giả vờ ngủ, quần chặt cái chăn lại vào người, để đề phòng nguy hiểm từ tên sát nhân kia. Tránh hắn lại sờ mó lung tung.

Hắn thấy vậy liền nhếch môi cười, trời nóng vậy mà cô còn quần chăn vào người, bộ không thấy nóng sao!

Cái cô ngốc này.

Hắn tiến lại kéo chăn cô ra.

Cô thấy vậy vội kéo lại.

Cái tên này, bộ thích giỡn hay sao!

Hắn thấy vậy lại kéo lại, cô cũng không chịu thua cũng đùa với hắn (P/s: hai vợ chồng nhây vãi ~)

Sau một hồi giằng co, cuối cùng chiến thắng đã thuộc về hắn, vì hắn là đàn ông nên sức gấp mấy lần cô, cô thua cũng phải.

Cô vội vã đứng lên, cách xa hắn ra.

Hắn thấy vậy bàn tay to lớn kéo cô lại, ôm chặt cô trong lòng mình.

Yên Yên bất giác đỏ mặt, mùi hương nam tính của hắn thoang thoảng bên trong đầu cô làm cô thấy giống như bị bỏ bùa vậy!

- Làm gì thế mau buông ra!

Cô vùng vẫy, không thể để hắn tiếp tục mê hoặc cô được.

Hắn vẫn ung dung ôm chặt eo Yên Yên, lấy trong hộp tủ ra một chiếc nhẫn kim cương đầy sang trọng, bàn tay to lớn khẽ nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào cho cô.

Chiếc nhẫn đó tỏa sáng đầy lấp lánh, đính trên nó là một viên kim cương màu hồng được điêu khắc một cách đầy tinh xảo, chắc chắn người làm ra nó phải là một bậc thầy điêu khắc tinh xảo, viên kim cương màu hồng này nặng khoảng 10,99 carat, là một trong những viên kim cương quý hiếm nhất trên Trái Đất.

Giá của nó cũng không hề tầm thường, kim cương 1 carat có trị giá là 10.000 USD, mà chiếc nhẫn kim cương mà cô đang đeo nặng 10.99 carat cũng có giá là 109.000 USD tương đương gần 3 tỷ VNĐ.

Cô giật mình xót xa nhìn chiếc nhẫn xa hoa kia. Đúng là đẹp thật.

Cơ mà...

Cô sợ...sợ...mình ra đường sẽ bị...bị...chặt tay mất .

Nhưng mà hấn đang cầu hôn cô sao?

Ánh mắt âu yếm đó vẫn mãi không chịu rời đi.

Tim cô đập rất nhanh rất nhanh, cô đã...động lòng...rồi sao???

— hết chap 20—

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha

Đừng quên follow mình nhá yêu lắm cơ

P/s: lúc đầu lên mạng dò kim cương cái xong loé mắt vì số tiền, cái mới nhận ra tôi là ai và đây là đâu

21. Chương 21

Cô đang rung động vì hấn sao???

Hấn vẫn ôm chặt eo cô, hít một hơi dài mùi hương thơm của oải hương trên người cô, khiến hấn lại có cảm giác rạo rực trong lòng. Ham muốn chiếm hữu lại trỗi dậy.

Từ ngày lấy cô, hấn không hề quan hệ với một người phụ nữ nào cả, bởi vì hấn...

- Anh yêu em.

Câu nói của hấn làm cô sửng sờ, bất động một vài giây...

Hấn nói...nói yêu cô...ư?

Có thật vậy không? Lúc trước hai người làm tình hấn cũng đã nói câu đó...

Tên ác ma này yêu cô sao?

Trời ơi trái tim cô sắp không kiểm soát nổi nữa rồi.

Còn cô thì sao? Cô có yêu hắn không?

Hắn thấy cô bất ngờ đâm ra ngẩn ngơ, nên bàn tay không ngoan ngoãn bắt đầu....sờ soạng khắp cơ thể cô.

Cô chợt tỉnh ra, ngay lập tức đẩy tên biến thái ra.

- Chúng ta làm đám cưới đi!

Hắn bá đạo tuyên bố khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

- Anh...đang đùa tôi phải không? Nếu như đùa thì xin hãy dừng lại! Tôi không hề vui 1 tí nào!

Cô lạnh lùng từ chối, loại người như hắn ta có thể ngủ với rất nhiều người thì làm sao có thể chung thủy với một mình cô chứ! Nực cười! Cô sẽ không thể chịu đựng được khi mình bị cấm sừng đâu! Tất cả nên kết thúc rồi!

Đừng đi quá giới hạn của nó!

Hắn chau mày lại tỏ vẻ không vui, biết bao nhiêu người hằng mong ước được làm vợ hắn, nhưng cô lại hết lần này đến lần khác đều từ chối hắn, rốt cuộc là tại sao? Hắn thiếu điều gì chứ? Đẹp trai! Tài giỏi! Có chức quyền! Là giấc mơ của mọi cô gái cơ mà!

Từ trước tới giờ điều hắn muốn đều phải nhất định có được, nếu không hắn sẽ phá hủy nó...!

Chẳng lẽ hắn không bằng cái tên vừa nãy sao! Cái tên chết tiệt đó, chẳng lẽ em thích hắn sao?

Hắn hung hăng ôm lấy cô, đôi tay to lớn xé toạc váy ngủ của cô ra.

Cô bị một phen chấn động.

Anh ta bị điên rồi!

Cô dùng hết sức đẩy hắn ra nhưng tất cả đều vô dụng.

- Anh bị điên hả!

Cô thét lớn vào mặt hắn. Mạnh mẽ bế cô ném lên giường.

Bàn tay thô bạo nắm chặt rõ cô, tay còn lại xé toạc chiếc áo lót kia, để lộ đôi bông đào căng mọng, khiến dã thú như hắn phải thèm thuồng.

- Mau buông tôi ra!

Cô giận dữ về hành vi điên cuồng của hắn, hét lớn đẩy mạnh hắn ra.

Hắn không quan tâm tiếp tục cắn xé nụ hoa đào của cô, khiến cô đau đớn.

Hàng lệ khê rơi lãnh dài trên gò má của cô.

- Làm ơn... buông tôi ra....hức...hức...

Cô đau đớn đến tột cùng, cô còn tưởng hắn sẽ thật lòng yêu cô chứ, không ngờ...cũng chỉ là gã đàn ông bạc tình thôi...

Hắn đau đớn, hắn rất sợ nhìn thấy phụ nữ khóc, nhất... là người phụ nữ hắn yêu.

Hắn dừng lại, khê lau giọt nước mắt kia đi.

- Anh xin lỗi, bởi vì anh quá yêu em thôi! Nhìn thấy thằng đàn ông khác ôm eo của em anh đã không chịu nổi rồi! Anh xin lỗi!

Hắn đột ngột hạ giọng, ánh mắt dịu dàng bất ngờ khác hẳn với ánh mắt dã thú lúc nãy.

— hết chap 21—

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha

Đừng quên follow mình nhá .

22. Chương 22

Đêm qua hắn chỉ im lặng ôm cô ngủ, đó là lần tiên cô thấy hắn như thế, rất đáng thương, chẳng lẽ hắn yêu cô thật?

Cô cũng có chút cảm giác động lòng đối với hắn... Cô sợ...nếu cô yêu hắn

rồi...hắn sẽ bỏ cô đi thì sao???

Cô sẽ là người đau khổ nhất!

Đang mải ngẩn ngơ trên đường, bỗng một tiếng bíp còi vang lên từ phía xa xa. Cô giật mình quay lại, một chiếc xe hơi sang trọng màu đen, chắc giá trị của nó không hề nhỏ đâu!

Chiếc xe này là Lamborghini màu đỏ có trị giá gần 2 triệu USD tương đương hơn 40 tỉ VNĐ.

Rốt cuộc là ai vậy! Cô rất tò mò!

Kính cửa xe dần dần mở ra, để lộ một khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ, mái tóc đen được chau chuốt kĩ càng, đôi mắt hiền dịu nhìn cô.

Cô bất ngờ che miệng lại, không dấu nổi sự bất ngờ.

- Tiểu Yên, lâu rồi mới gặp em đó, trông em ngày càng xinh đẹp đó nha!

Giọng nói ngọt ngào nhẹ nhàng đó là...

- Tiền bối!

Người này là Dương Lâm, lúc trước là tiền bối của cô khi còn học ở trường đại học, đồng thời cũng là mối tình đầu của cô. Anh ấy nổi tiếng là dịu dàng, nụ cười toả đầy nắng, khiến tim cô xao xuyến ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng...

Đến khi cô bắt đầu yêu anh thì anh lại đi du học...

Điều đó khiến cô rất buồn, sau này điều tra được thì ra nụ cười đó không chỉ dành riêng cho mỗi mình cô, làm cô tưởng rồi động lòng yêu...

Nhưng giờ thì anh quay lại rồi...

Tình cảm năm nào cô dành cho anh, giờ đây...còn không???

—

- Em đang đi đâu vậy?

Anh vừa lái xe vừa ân cần hỏi cô.

- À...em đang đi chợ mua ít đồ ăn...

Anh mỉm cười nhìn cô.

- Em vẫn khoẻ chứ! Nhìn em đẹp vậy chắc không phải đã có chủ rồi chứ?

Câu hỏi của anh khiến cô đỏ mặt.

- Không có! Còn...còn anh...

Cô ngượng ngừng hỏi.

- Anh cũng vậy! Anh thì có thích một người từ rất lâu rồi mà chưa có dịp tỏ tình!

Anh vui vẻ chia sẻ.

Câu nói đó của anh khiến cô hơi ngộp thở, thì ra...anh ấy có... người trong mộng rồi!

- Chắc...cô ấy...xinh đẹp lắm....

Cô ngáp ngừng nói, cố gắng kiềm chế nước mắt không được rơi.

Anh nhìn cô rồi lại cười, đúng là nụ cười đó rồi, nụ cười mãi không thuộc về cô.

- Em...đang tự khen chính mình sao?

Anh bắt giác xoa đầu cô, khiến cô đỏ bừng mặt.

Anh ấy...nói vậy là sao?

- Anh thích em! Có thể em không biết nhưng anh thích em từ rất lâu rồi! Cô bé ngốc của anh à!

Hả! Cô...cô bé ngốc!

Trời ơi ngại chết mất thôi, thì ra anh ấy...cũng... thích mình.

Vậy là... Mình không phải đơn phương rồi!!!

- Ý em sao? Làm bạn gái anh nha, tiểu Yên.

— hết chap 22 —

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nha

Đừng quên follow mình nhá yêu lắm cơ

Lịch đăng thế này nhá.

Một ngày mình sẽ ra 2 chap vào tầm sáng từ 7h đến 8h.

Mình sẽ cố gắng ra nhiều chap để phục vụ các bạn đọc hơn.

Cảm ơn vì đã đọc nó <3

23. Chương 23

- Đây là nhà của em anh vào đi!

Căn nhà được cô mua cách đây 1 tháng rồi, từ lúc bỏ nhà ra đi cho đến giờ cô đã tự lập kiếm tiền tự nuôi sống bản thân, không phụ thuộc vào ba mẹ nữa.

Anh bước vào nhìn xung quanh căn nhà, cách bài trí khá là gọn gàng, ngăn nắp chứng tỏ chủ nhân của căn nhà này rất là tỉ mỉ.

- Nhà có hơi bừa bộn, anh thông cảm nha!

Anh nghe vậy liền xoa đầu cô theo thói quen, vừa cười vừa nói.

- Nhà em còn sạch hơn cả nhà anh đấy, tiểu Yên.

Cô hơi ngượng ngùng cúi đầu xuống, khóe môi hơi rung rung.

Oaaaaa! Anh ấy cứ sờ đầu mình mãi...làm mình thích quá đi!!!! Hạnh phúc quá!

- Hai người đang làm gì đó! Mau bỏ cái bàn tay bẩn thỉu khỏi đầu vợ tôi, nghe chưa!

Hắn từ trong phòng ngủ tức giận bước ra, sải chân dài bước tư thế đầy hiên ngang như một vị thần, gương mặt nổi đầy gân xanh.

- Em nói đi chợ cơ mà!

Hắn vừa nói vừa kéo cô vào trong lòng, giữ chặt cô như báu vật của riêng mỗi mình hắn vậy.

- Anh làm gì thế! Mau buông tôi ra!

Cô tức giận đẩy hắn ra.

Nãy giờ Dương Lâm đã chứng kiến, gương mặt đầy ngỡ ngàng khó hiểu, tiểu Yên của hắn kết hôn rồi sao?

- Tiểu Yên, hắn ta là...

Anh ngập ngừng hỏi khiến cô bối rối không biết nên giải thích thế nào.

- Cái đó...anh ấy là...là anh trai nuôi của em...

Anh trai???

Lại còn là anh trai nuôi??? Ha Ha...Yên Yên sắp chuẩn bị lên thót rồi.

Cô liếc hắn, quả nhiên gương mặt tối sầm lại, răng cắn chặt vào nhau, ánh mắt hình viên đạn nhìn cô.

Hay lắm! Anh trai nuôi! Được rồi...đêm nay anh trai nuôi này sẽ đặc biệt... chăm sóc em... một cách... đầy chu đáo...

Hắn ta nhếch môi cười. Lửa ghen đang cháy bùng bùng trong người hắn. Hay lắm còn dám dẫn đàn ông về nhà...

Dương Lâm cũng không chùn bước, đôi mắt đầy sắc bén nhìn hắn.

Một màn đấu mắt căng thẳng đang diễn ra, không khí đầy mùi nguy hiểm.

- Ha ha...tiền bối...Anh mau vào nhà đi!

Cô đẩy hắn ra, khiến hắn không hài lòng chút nào.

—

Cô đang chuẩn bị nấu bữa trưa, chiếc tạp dề màu hường đeo bên hông càng làm tôn lên vẻ nữ tính, đảm đang của cô.

Còn hai tên đàn ông vẫn tiếp tục ngồi đấu khẩu ngoài phòng khách.

Vẫn là ánh mắt đó...ánh mắt như muốn giết người...

- Đáng lẽ ra chúng tôi đã có một bữa ăn chỉ dành cho hai người, tự dưng lại chui ra một tên vô công rồi nghề đến ăn chực...

Hắn nhếch miệng cười, đôi chân dài gác lên nhau, gương mặt đầy lạnh lùng, giọng nói đầy sắc bén nhìn anh.

- Hừ... Tiểu Yên xinh đẹp dịu dàng như thế, sao lại có một người anh trai không biết phép tắc thế! Nếu như tôi đoán không nhầm....thì...hai người không phải là...anh em...

Trái ngược hoàn toàn với hắn, giọng nói của anh đầy sự bình tĩnh, trầm ấm.

- Biết vậy sao còn không rút lui!

Hắn nhướn miệng cười, may mà cô đã là của hắn rồi.

Anh cũng không vừa, đáp trả lại ngay.

- Hừ...bởi vì tôi biết cô ấy không yêu anh...

Một tia sét đầy giận dữ xẹt ngang giữa hai người đàn ông.

- Anh dám dòm ngó vợ tôi thì chắc chắn ngày mai anh sẽ không thấy được mặt trời đâu!

- Vợ ư... Cô ấy còn chẳng đeo nhẫn nữa thì vợ cái gì! Nực cười...

Hắn tức giận liếc cô, đúng là cô không đeo chiếc nhẫn hắn tặng, tại sao chứ? Chẳng lẽ cô chê nó rẻ ư?

- Hai người đang nói chuyện gì vậy? Ăn cơm thôi! Đồ ăn đã sẵn sàng rồi!

Cô bước ra trông xinh như một thiên thần, khoe miệng cười tủm tỉm để lộ cái răng khểnh đầy dễ thương.

Hắn liếc anh, anh cũng liếc hắn, phim hay chưa đến hồi kết, đừng mừng vội.

—hết chap 23—

Nếu thấy hay thì cho mình 1 sao nhá <3

Đừng quên follow mình nhá <3

24. Chương 24

Không khí gia đình đầy ấm áp vui vẻ.

- Tiền bối, anh ăn cái này đi!

Cô dịu dàng gấp cho anh một miếng thịt bò, anh cũng vui vẻ đón nhận.

- Cảm ơn em, tiểu Yên.

Anh cũng đáp lễ lại cô bằng một miếng chả giò, cô cũng hạnh phúc đón nhận.

- A! Cảm ơn anh. Anh tốt với em quá.

Không khí ẩm áp, hạnh phúc bao trùm họ như nắng mùa xuân vậy...

Chỉ có điều...

Gương mặt tối sầm đầy u ám kia đang giận dữ. Giống như hấn chỉ là kẻ dư thừa trong cái nhà này vậy, hấn ngồi đây chỉ để xem cảnh tình cảm thắm thiết này hay sao?

Thật đáng ghét mà, hấn nên phải làm gì đây!

Cô dám ngoại tình ngay trước mặt hấn ư!

Từ ngày mai khỏi xuống giường...

Hấn bá đạo tuyên bố, khóe môi khê nhếch lên.

—

- Tiểu Yên để anh phụ em dọn chén!

- Dạ được.

- Tiểu Yên để anh phụ em rửa chén!

- Vâng ạ!

- Tiểu Yên...

...

Rắc...

Chiếc ly bể thành nhiều mảnh, rơi tung tóe dưới chân hấn. Từng mảnh thủy tinh nhỏ đâm vào tay hấn, sự nhần nạy của hấn đến đây nên kết thúc rồi...

- Thôi đủ rồi.

Hắn giật Yên Yên lại phía mình.

Không thể chịu nổi được nữa, cái cảnh tượng gớm ghiếc đó.

- Đừng đụng vào vợ tôi nữa! Anh không thấy mình mặt quá dày hay sao!

Hắn hét lên, cánh tay vẫn ôm chặt cô, lực siết càng ngày càng mạnh hơn.

Cô hốt hoảng nhìn bàn tay hắn, từng giọt từng giọt máu tươi chảy ra từ tay hắn, khiến cô cảm giác hơi...đau lòng...

- Anh...anh bị thương rồi!

Anh thấy vậy liền lên tiếng, ánh mắt cô lo lắng nhìn hắn ta khiến anh có cảm giác không ổn tí nào! Cô không phải đã động lòng vì hắn ta rồi chứ...

- Tiểu Yên, anh có chuyện muốn nói!

Cô quay lại, ánh mắt đang lo lắng cho vết thương ở bàn tay hắn nhìn anh. Anh cảm thấy chỗ ngực trái đầy khó chịu, ánh mắt đó cô chưa bao giờ nhìn anh như vậy.

- Em xin lỗi, tiền bối, giờ cũng đã muộn rồi, em cũng phải xử lý vết thương cho anh ấy! Có chuyện gì ngày mai hãy nói! Được không?

Ánh mắt đó...ánh mắt lo lắng đó, rồi câu nói từ chối đó nữa, khiến anh không hài lòng tí nào, trái tim anh tự dưng cuộn thắt lại...

- Tiểu Yên...

Anh cố gắng gọi cô, chỉ cần cô quay lại nhìn anh một lần thôi, chỉ một lần thôi...

Hắn bực mình với sự lằng nhằng của anh, gương mặt nổi đầy gân xanh, giọng nói đầy ghen tuông cất lên.

- Anh không nghe gì sao! Mau về đi, chúng tôi còn phải... nghỉ ngơi!

Hai chữ cuối hắn cố ý nói chậm lại, tỏ vẻ đầy gian tà.

Anh đau lòng, hàng mi hơi sụp xuống nhìn người con gái anh yêu đang lo lắng vì một tên đàn ông khác.

Giọng nói nhẹ nhàng quay sang nói với cô.

- Được rồi, vậy em nghỉ sớm nha, có gì cứ gọi cho anh, điện thoại anh mở 24/24 là vì em.

Anh quay gót bước ra cửa, quay mặt lại nhìn cô một cái...

Cô vẫn không thèm để ý anh...dù chỉ một giây...

Nếu ngày đó, anh không đi du học, mà tỏ tình với cô thì người đàn ông cô đang nắm tay, đang lo lắng hiện giờ không phải là hấn ta...

Mà là anh...

Tiểu Yên, anh yêu em, đến khi nào em mới chịu hiểu đây hả!

Bóng dáng cao lớn khuất dần trong bóng tối, bước chân đầy nặng nề rời đi...

Anh sẽ không bỏ cuộc đâu...

Anh sẽ khiến em phải yêu anh...

—

- Anh bị sao vậy, tự đứng lại bóp bể cái ly!

Cô ngồi đối diện hấn nhẹ nhàng dùng bông thấm máu trên tay hấn, hấn ngồi gọn lại, ngoan ngoãn y như một chú cún.

- Tại em...

Hấn tính nói gì đó lại ngập ngừng...

Chẳng lẽ hấn phải thừa nhận mình đang ghen trước mặt cô sao.

Ha Ha! Nực cười! Lòng tự trọng của hấn không cho phép.

Cô ngơ ngác nhìn hấn, nghĩ gì mà cười đều vậy!

- Anh...đang ăn giấm sao?

Cô hơi ngập ngừng hỏi hấn, lần trước cô nắm tay một người đàn ông trong bữa tiệc thì đêm đó hấn lại điên cuồng muốn cô, còn lần này chắc lại thấy cô và anh Lâm thân thiết nên bóp bể cái ly đây mà.

Gương mặt hấn bỗng dưng đỏ ửng khi nghe cô nói trúng tim đen của hấn.

Cô tròn tròn mắt, hấn...đang...đỏ mặt sao?

Ôi trời ơi! Dễ thương dữ!

Hấn quay mặt đi, gương mặt đỏ ửng càng ngày càng đậm hơn, đặc biệt là khi cô đang nhìn chăm chăm vào hấn.

- Đừng nhìn nữa!

Hấn xấu hổ nó, cô không quan tâm, hai bàn tay nhỏ ôm chặt lấy gương mặt hấn, rồi lại nhìn chăm chăm, khoảnh khắc dễ thương này hiếm lắm mới thấy mà. Ánh mắt cô và hấn chạm nhau...

Khoảnh khắc ngọt ngào này bỗng dừng lại trong tích tắc, nhịp tim đập mạnh hơn, không gian như lắng đọng lại, không khí đột ngột trở nên khác thường, ánh mắt hấn dịu dàng nhìn cô.

Gương mặt cô cũng không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

Gần quá, gần đến nỗi có thể... nghe thấy.... tiếng hơi thở của anh ấy...

Gần quá, mình dường như có thể nghe được... tiếng đập nhịp tim “thình thịch” của cô ấy...

Hấn không thể kiềm chế dục vọng được nữa, mạnh mẽ nhấc bổng cô lên, rồi tiến thẳng về phòng ngủ...

— hết chap 24 —

Nếu thấy hay thì cho Hoài 1 sao nha <3

Đừng quên follow mình nhá <3 yêu lắm cơ....

25. Chương 25: 18+

Trời đột nhiên mưa rào rích, nhưng điều đó lại không ảnh hưởng gì tới nhiệt độ căn phòng.

Cô ngoan ngoãn nằm yên trên giường, gương mặt tỏ con nhìn hấn...Điều đó càng khiến hấn nhanh muốn được nếm thử hương vị của cô.

Hấn vuốt ve gương mặt v-line của cô, yêu chiều nói.

- Yên Yên, em thật đẹp, anh không thể nhìn em rơi vào tay tên đàn ông khác được, anh sẽ ghen đến phát điên mất! Em hiểu không!

Giọng nói đầy nghiêm túc của hấn khiến cô hơi sững sờ. Nhìn hấn có vẻ...rất thật lòng...

Cô cũng không hiểu sao lại lo lắng cho hấn đến như vậy.

Rốt cuộc trái tim này muốn gì!

Cô bất giác đưa bàn tay sờ ngấm gương mặt hấn, một gương mặt cân đối, không có điểm nào chê được.

Gương mặt hấn thật đẹp, thật đẹp khi hai người gần nhau đến như vậy...

Khung cảnh trong phòng đầy lãng mạn...Trái tim họ đang hướng về phía nhau...

Hấn cúi xuống, khóa chặt môi cô bằng một nụ hôn ngọt ngào, đôi môi mỏng cứ tiết nhiên dính chặt vào cặp môi căng hồng của cô, nhất quyết không chịu buông tha, chiếc lưỡi không ngần ngại tiến thẳng vào bên trong, cùng cô chơi đùa...

Tiếng thở gấp, cùng nhiệt độ trong phòng làm cô càng rạo rức hơn, người đàn ông này quá quyến rũ.

Sau khi gặm nhấm chiếc môi nhỏ cô, bàn tay không ngoan ngoãn luồn vào bên trong áo phông của cô, sờ mó tấm thân trắng nuột nà này.

Tiếng thở gấp cùng nhiệt độ hòa lẫn vào với nhau, cô yêu kiều ôm lấy hấn, nụ hôn này quả rất ngọt ngào, nó ngọt như một thứ kẹo vậy, đã ăn rồi là nghiện không thể từ chối được vậy.

Sau một hồi ngọt ngào trên môi, cuối cùng hấn cũng không chịu được, máu sói trong người hấn đã trỗi dậy, bàn tay nhanh nhẹn xé toạc chiếc áo phông của cô ra, làm lộ của cô “một vùng trời mùa xuân”. Cảnh xuân này khiến hấn không kiềm chế được liền đói khát ngậm mút nó, cô hơi bất ngờ rên lên tiếng thở yêu kiều.

- A~ Đừng mút nữa...

Bàn tay to lớn xoa nắn bầu ngực còn lại, kĩ thuật của hắn quá điêu luyện khiến cô không thể theo kịp. Đúng như lời đồn, hắn đúng là một cao thủ trên tình trường mà, chả trách mấy cô nhân viên kia thèm muốn hắn đến như vậy.

Đầu óc cô hiện giờ rất hỗn loạn, cô không thể tự chủ được bản thân được nữa rồi, cô...muốn hắn...

Sau khi chơi chán phía trên, cuối cùng hắn cũng mò tới phía dưới của cô, nơi tư mật của người phụ nữ.

- A! Không được đụng vào nó!

Cô hất tay hắn ra, không thể để hắn mê hoặc được nữa.

Hắn thấy vậy, vẻ mặt không hề hài lòng một chút nào, cúi đầu thủ thủ vào tai cô, hơi thở đầy nam tính quần quanh tai cô khiến cô đỏ ửng tai lên.

- Yên Yên, anh muốn em...cũng như...em đang muốn anh vậy...

Giọng nói đầy mê hoặc đó khiến cô buông xuôi cánh tay, mặc cho hắn làm việc. Hắn khẽ nhếch môi cười, nụ cười đầy ngạo mạn.

Hắn nhanh chóng tháo bỏ chiếc quần lót ren màu hồng đầy gợi cảm của cô ra, nơi tư mật của cô lộ rõ trước mặt hắn.

Cô xấu hổ ôm mặt lại, không muốn nhìn thấy hắn nữa, cảnh tượng này đã vượt xa ý thức của cô rồi.

Hắn cúi xuống cảm nhận hương vị của cô, chiếc lưỡi điêu luyện chơi đùa nơi tư mật của cô, khiến cô không kiềm được mà rên rỉ lên.

- A~ Đừng liếm nữa ~

Hắn rất thích tiếng kêu đó của cô, giống như một chú mèo hoang đang cần sự giúp đỡ từ một con sói như hắn vậy.

Hắn cứ liếm liếm rồi tiếp tục đi sâu vào trong cô. Đầu óc cô quá hỗn loạn rồi, ý thức đã bị hắn xâm nhập và không chế mất rồi...

Những tiếng rên rỉ của cô khiến hắn càng phấn khích hơn, cự long ngủ yên đã sớm tỉnh giấc căng cứng từ

lúc nào rồi.

Nó đang muốn được giải phóng, tất cả là tại cô quá mê người, là do cô dụ dỗ hắn trước...

Hắn nhanh chóng cởi bỏ chiếc quần đang mặc, dĩ nhiên chiếc quần lót cũng sớm được cởi ra, cự long sớm được phóng thích hơn dự kiến.

- Yên Yên, nói muốn anh đi! Anh sẽ thỏa mãn em...

Hắn thở gấp, dục vọng sắp không kiềm chế được rồi, hắn muốn nghe cô nói, chỉ cần cô nói hắn sẽ thỏa mãn cô...

Cô khẽ gật đầu, giọng nói thì thầm, cô...rất cần hắn, lửa tình trong người cô sắp đốt cháy cô mất thôi, cô cần hắn dập lửa...

- Muốn...

- Em muốn gì ~

Tiếng nói khiến người ta đầy mê mẩn, quyến rũ lảng vảng xung quanh cô.

- Em muốn anh ~

Nụ cười hài lòng nở trên khóe môi hắn, cô cũng đang rất cần hắn, hắn cũng nhận ra chỉ có hắn mới thỏa mãn cô mà thôi!

Hắn đưa cự long ngay trước cửa miệng âm đạo của cô, khiến cô hơi bối rối.

- Anh vào đây ~

Hắn đâm thẳng vào trong, càng ngày càng vào sâu hơn, càng lúc càng sâu, khiến cô càng siết chặt hơn, tiểu Yên đang co rút siết chặt tiểu Phong hơn, càng ngày càng mãnh liệt.

Đôi chân dài không tự chủ vòng qua eo hắn, cảm nhận sự khoan ái mà hắn mang lại cho cô.

Cảm giác này rất... vừa vặn...đầy sự hài lòng...

- Anh ra đây ~

- A~

Sự co rút của cô khiến hấn bắn một trào dòng sữa trắng chứa hàng triệu tinh linh vào bên trong của cô. Cảm giác vừa vận đó làm cô rất...thích...

Tinh lực của hấn đúng là có thể làm người phụ nữ khuất phục, vui sướng mà rên rỉ lên.

- A~

Hấn lại phun thêm chất dịch nóng vào trong âm đạo của cô, làm cô lại phát ra tiếng thở đầy yêu kiều quyến rũ...

...

Cứ thế rất nhiều, rất nhiều lần, hấn ra bên trong cô, tinh lực của hấn quá mạnh khiến cô mệt lả người ngất đi hồi nào không hay...

...

— hết chap 25 —

Nếu thấy kích thích thì cho Hoài 1 sao nha <3

Đừng quên follow Hoài nhá <3 yêu lắm cơ:)

26. Chương 26

Thân thể cô giờ nhức mỏi khắp người, chỉ trở mình một xíu thôi cũng đã thấy đau rồi, đặc biệt là tên đàn ông kia đang ôm chặt eo cô, không tài nào cử động được.

- Em tỉnh rồi hả!

Cô im lặng, chỉ khẽ gật đầu, cô lại cảm thấy hấn ôm cô, cô cảm thấy rất thoải mái thôi, rất có cảm giác an toàn, bờ vai rắn chắc kia rất vững chãi.

- Em đừng uống thốc tránh thai nữa!

Câu nói của hấn khiến cô giật mình, hấn biết sao? Đúng là cô đã uống thuốc tránh thai, vì cô sợ mang thai sẽ gây lại rất nhiều phiền phức.

- Anh muốn có con! Có con rồi chúng ta sẽ hạnh phúc hơn! Có con rồi anh sẽ không phải lo em bị người khác cướp mất nữa...

Giọng hấn nghe êm tai như tiếng đàn dương cầm vậy, rất dịu dàng.

Cô hình như... đã yêu... hấn từ lúc nào không hay rồi! Cô cũng muốn trải qua cảm giác... làm mẹ một lần...

Nhưng mà...

Cảm giác cần lòng này là sao?

- Anh yêu em!

Cô hơi bối rối khi nghe câu đó, đây là lần thứ 3 hấn nói vậy rồi!

- Em...

Cô ngập ngừng, dường như không dám nói điều gì đó.

Không gian đang yên tĩnh bỗng bị đập tắt bởi một tiếng điện thoại.

(Havana, oh na na, half of my heart is in havanana~...)

- Alo, mẹ hả!

Cô hốt hoảng ngồi dậy, nghiêm chỉnh lại nghe điện thoại, hấn thấy vậy cũng ngồi dậy theo, cơ thể vẫn không chịu rời khỏi cô, bàn tay to lớn rờ mó trong chiếc áo sơ mi cô đang mặc kia, khuôn mặt thì vùi vào cổ cô, trông nũng nịu như một chú mèo.

Bên kia điện thoại phát ra một tiếng nói vô cùng nhẹ nhàng.

- Nghe nói con và con rể đang sống chung với nhau phải không? Hí Hí!

Ha Ha! Con rể sao? Thì ra...là thông đồng với nhau trước! Hay lắm...

- Mẹ nói con rể nào! Con vẫn đang sống một mình mà!

Hắn này giờ vẫn chăm chú nghe, ánh mắt nổi lên một tia không hài lòng, cúi đầu cắn vào chiếc cổ trắng nõn nà của cô, tỏ ý cảnh cáo!

- Đau...!

Cô sờ cổ mình, bàn tay tiện thể đẩy mặt hắn ra.

Mẹ cô sốt ruột hỏi.

- Con bị sao thế?

- Bị chó điên cắn đấy mẹ!

Hắn lại ngoặm thêm phát nữa, lần này lại là chỗ khác.

Dám nói hắn là chó điên, cắn khắp người em luôn!

- Này, con chó hư kia!

Cô hét lên, đẩy hắn ra xa, làm như vậy hắn càng thích đùa giỡn trên người cô hơn.

- Sao con lại nuôi chó điên trong nhà vậy?

Mẹ cô lo lắng hỏi, ai đời con gái mới lớn lại đi nuôi chó điên trong nhà chứ!

- Dạ, con quen rồi! Nuôi nó...rất thú vị...

Cô ngập ngừng nói tiếp, cánh tay to lớn vẫn không ngừng mò mẫm.

- A ~ Này, đừng quậy! Chị thương!

Cô nịnh hắn như sủng vật của mình, bàn tay nhỏ xoa xoa đầu hắn.

Hắn tức giận, dứt chiếc điện thoại kia, dám coi hắn là sủng vật, cho cô biết thế nào là lợi hại.

- A lo, mẹ hả, là con, Trần Phong đây!

- Ô hô! Là con rể yêu quý đó hả?

- Dạ vâng!

Hắn vui vẻ trả lời, dường như hai từ “con rể” làm hắn rất hài lòng.

- Đêm qua...hai đứa...rất nồng nhiệt phải không?

Hắn khẽ liếc cô, rồi cười mỉm, cô ngơ ngác không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

- Còn hơn cả nồng nhiệt đó mẹ!

Bên kia vang lên tiếng cười khanh khách tỏ vẻ rất hài lòng, vui sướng.

- Nhanh nhanh có con nha, mẹ không chờ nổi nữa đâu!

Bà dùng giọng nói đầy ngọt ngào, bà rất thích có cháu mà cô thì không chịu sinh con, làm bà phiền lòng vô cùng.

Hắn lại liếc qua nhìn Yên Yên một cái, đôi môi mông lại nhếch lên vẻ gian tà.

- Dạ vâng, Yên Yên đã đồng ý rồi, không chừng bây giờ trong bụng Yên Yên đã có giọt máu của con rồi! Mẹ yên tâm!

Cô tức giận với tay giựt lại điện thoại nhưng vô dụng.

- Em nói hồi nào?

Cô thét lên, gương mặt đỏ ửng như trái cà chua.

- Ha ha, con rể làm mẹ rất ưng nha! Ngày mai nhớ về thăm ba mẹ nha! Mẹ sẽ chờ mấy đứa!

- Vâng, ngày mai bọn con sẽ đúng giờ!

Bên kia điện thoại dập máy, hắn để điện thoại trên bàn, ánh mắt hoang dã quay sang nhìn cô.

Cô sợ hãi lùi về phía sau, ánh mắt hẩn không ổn tí nào, cô nên rời khỏi đây bây giờ thì hơn.

Bước chân tính chạy nhưng lại bị chặn lại, rồi cả tấm thân bé nhỏ bị hẩn đè lên.

- Anh làm gì thế?

Cô đỏ mặt, che phần ngực lại, tránh cho tên biến thái lại làm bậy.

Hẩn khẽ nhếch môi cười đều, nụ cười đó khiến cô cảm thấy sống lưng vô cùng lạnh.

- Tạo ra bảo bối!

- Cái...cái gì?

Cô hét lên, cái tên xấu xa này, đem qua chưa thỏa mãn sao? Sao tinh lực hẩn mạnh quá trời vậy!

- Không được, đừng...đừng mà!

Máu sôi trong người hẩn đã sôi sùng sục này giờ, nhờ mẹ vợ mà hẩn đã có cơ để thực hiện ý đồ xấu xa này...

- Mẫu thân đại nhân đã cản dạn phải để em có em bé, mà anh nghĩ 1 lần không đủ!

Cô hốt hoảng, gương mặt vô cùng xấu hổ, cái tên biến thái này...

- Không được! Anh không được tiến lại gần em!

- Đã quá trễ rồi, phu nhân!

Hẩn mạnh mẽ chồm lấy cô, còn cô uất ức nhìn hẩn ăn thịt mình...

- Đừng mà....!

Tiếng kêu của cô phát dài thật dài...

Nhưng cô không hề biết, căn nhà này cách âm vô cùng đặc biệt, dù có là hét khàn cả cổ họng, cũng chẳng ai nghe...

- Á...! Đừng mà! Tên đại ác ma kia....!!!

Thịt lại lên thốt thôi!

— hết chap 26—

Cho mình 1 sao đi <3

Đừng quên follow mình nhá <3

27. Chương 27

Biệt thự diamond.

Khu biệt thự này thuộc sở hữu của nhà họ Đỗ, biệt thự khá rộng, hình dáng của nó không khác gì một tòa lâu đài pháp thu nhỏ, kiến trúc theo lối phương Tây cổ kính, vườn hoa hồng được chăm sóc khá là tỉ mỉ, ngoài ra còn có oải hương của Pháp, hoa tulip của Hà Lan, và một số giống hoa đặc biệt khác.

Bên cạnh tòa lâu đài là bể bơi nhân tạo có diện tích khá lớn, xung quanh là các loài cây được phun tía cẩn thận.

Chiếc xe lamborghini veneno màu đen tuyền chạy từ từ vào sảnh. Các nữ người hầu đứng xếp gọn vào tạo ra hai hàng ngăn lối thẳng tắp.

Đứng đầu là vị quản gia của nhà họ Đỗ này, ông làm việc ở đây khá lâu rồi.

- Chào mừng tiểu thư về nhà!

Cô bước xuống xe, nhìn khắp mọi nơi.

Có cần phải khoa trương quá vậy không? Làm như đón tổng thống không bằng.

- Chào mừng thiếu gia!

Ông vui vẻ đón chào, đồng loạt người hầu đều vang lên một cách đồng đều.

- Chào bác quản gia, lâu rồi cháu mới gặp ông!

Ông quản gia đáp lễ bằng một nụ cười.

- Ông bà chủ đang đợi hai cô cậu ở trong.

Nam âu phục đen, gương mặt đầy ưu tú, nữ đầm trắng, gương mặt thiên thần, họ cùng nhau sánh vai bước vào trong trước sự trầm trồ khen ngợi của mọi người, giống như một cặp “tiên đồng ngọc nữ” vậy.

—

Vừa bước đến cửa phòng khách, Yên Yên đã nhảy vào ôm lấy mẹ cô, khuôn mặt vô cùng nũng nịu.

- Mẹ ơi, con nhớ mẹ muốn chết!

Bà Đỗ vui mừng xoa xoa đầu cô, cô tiểu thư này thật là...

- Hay con đừng ra ngoài sống nữa, về đây với mẹ đi!

Cô bất ngờ ngẩng đầu lên, cô hiểu mẹ cô rất thương cô, nhưng làm vậy chỉ làm cô dựa dẫm, mãi mãi không thể sống tự lập được.

Cô lắc đầu, nhất quyết không đồng ý! Hấn thấy vậy thì tiếp lời.

- Mẹ vợ, tất nhiên là cô ấy không đồng ý rồi ạ! Bọn con đã mua nhà riêng rồi, mẹ quên con rể mẹ là CEO sao? Chút chuyện nhỏ đó không thể lo cho vợ thì sao có thể gọi là một người chồng tốt phải không thưa ba vợ?

Ông Đỗ đang đứng đó cũng vội bật cười, đúng là chàng rể tốt, lời lẽ cũng rất sắc bén, ông rất thích, con gái ông lấy đúng người rồi.

- Đúng vậy, con rể, Yên Yên từ nhỏ rất bướng bỉnh rồi! May mà có con trị nó...

Cả gia đình phá lên cười, nhưng cô lại chẳng thấy vui chút nào, lấy cô ra làm đề tài để chọc cười ư?

- Con đi đây! Chắc con đi lộn nhà rồi!

Cô giận dỗi bỏ đi, ngay từ đầu không nên về cùng hấn thì hơn. Tự nhiên cô trở thành người dưng trong

cái nhà này.

- Vợ ơi! Đi đâu vậy!

Hắn choàng lấy cô, bàn tay to nắm chặt lấy tay cô, mười ngón tay thon dài đan lấy nhau, độ ấm từ tay nhau truyền đến trái tim họ, cô cảm thấy có chút bối rối. Trái tim sắp nhảy ra ngoài mất rồi.

Ôi trời ơi! Càng ngày càng lộng hành...nhưng mà...em thích...

Cô hơi cúi mặt xuống, để che bớt phần nào sự xấu hổ.

Ông bà Đỗ nhìn thấy cũng rất vui lòng, cứ tưởng lúc đầu dùng chiêu này sẽ không hiệu quả chứ, ai ngờ cô lại dính bẫy ngay lập tức.

Từ việc hắn giả ngốc, rồi đăng kí kết hôn, rồi từ từ nhanh chóng chiếm lấy trái tim cô, đều nằm trong kế hoạch của hắn và ba mẹ cô...

Cô hoàn toàn ngây thơ dính bẫy mà vẫn không biết mình đã bị lừa...

Một cú lừa hoàn hảo.

Ban đêm, thành phố trở nên ảo diệu hơn, không khí cũng bớt ngọt ngào hơn, chỉ còn tiếng người cười người nói, tiếng buôn bán tấp nập, chiếc xe lamborghini chạy trong màn đêm nhanh như tia chớp, rất nhanh, rất cuốn hút, khiến người trên đường phải choáng ngợp mà trầm trồ khen ngợi.

- Tuần sau, chúng ta làm đám cưới đi! Anh sắp không chờ được nữa!

Vẫn là cái giọng bá đạo thích làm chủ đó, mạnh mẽ tuyên bố.

Cô hơi bất ngờ, liệu như vậy có nhanh quá không, hắn và cô còn chưa hẹn hò nữa mà, quyền gì mà đòi kết hôn chứ.

Ngay lập tức lắc đầu, khi nào cô và hắn hẹn hò, rồi có một màn cầu hôn đầy lãng mạn thì khi đó cô mới đồng ý, còn bây giờ thì không.

- Hay là để lúc khác, giờ còn sớm mà! Chúng ta quen nhau còn chưa được 1 tháng nữa, kết hôn liệu có sớm quá không?

Ánh mắt hắn hiện lên tia không hài lòng, bàn tay siết chặt vào bánh lái hơn, gương mặt lại nổi đầy gân xanh, lại một trận cuồng phong sắp ập tới.

- Chẳng lẽ...em còn nuối tiếc cái tên tiền bối đó ư?

Hắn lại ghen, từ khi yêu cô, hắn đã ghen không biết bao nhiêu lần rồi.

- Anh lại ghen sao?

Cô hơi bối rối hỏi hắn, nhìn biểu cảm kia chắc là đang ăn giấm thật rồi!

- Đúng vậy! Vì em đến cả con chó tôi cũng sẽ ghen!

- Ôi trời ơi! Tổng giám đốc vĩ đại của tôi ơi! Anh trông bây giờ dễ thương thật nha!

Cô lợi dụng cơ hội để trêu chọc hắn, phải biết chớp thời cơ chứ!

- Em mà nói nữa, tối nay... đừng mong...ngủ yên.

Hả!

Hắn nhe răng nanh, nụ cười gian khê nhếch trên môi, lại sắp có thịt để ăn nữa.

- Em đùa đấy, bây giờ coi như anh chưa nghe thấy gì đi! Được không?

Hắn đạp thắng xe lại, chiếc xe tấp vào ven đường, dừng lại đột ngột.

Cả cơ thể to lớn vươn lại phía cô.

- Hôn anh đi, đêm nay em sẽ yên giấc.

- Hả...! Hôn...hôn sao?

- Nhanh lên, anh sẽ đổi ý bây giờ?

- Từ Từ...

- 1...2...

- 3...

- Á...được rồi, hôn thì hôn.

Cô lười biếng nhích mình, rướn người lên khẽ thơm vào má hắn.

- Chụt...!

Gương mặt hắn tối sầm lại, đó không phải điều hắn muốn.

- Không phải chỗ đó!

Sao chứ! Chưa đủ thỏa mãn sao? Tên ác ma tham lam này!

— hết chap 27—

Cho mình 1 sao nha <3

Đừng quên follow mình nhá <3

28. Chương 28

- Không phải chỗ đó!

Hắn ta khẽ cười, rồi chỉ về phía môi mình, cô giật nảy mình.

- Là chỗ này mới đúng!

Hắn cất tiếng bá đạo, gương mặt ghé sát cô hơn, đôi tay to lớn choàng qua eo Yên Yên, làm cô có chút khó chịu, gương mặt đỏ bừng lên, sát lại gần sát hơn, bàn tay bé nhỏ vô tình chạm vào lồng ngực đầy vạm vỡ của hắn.

Ừ Ôi! Sờ đã dữ, rất chắc, rất chắc nha, chắc chắn hắn là một người rất chú trọng đến thể hình, nhưng mà... bàn tay mình...! Ôi sắp sịt máu mũi mất thôi...!

- Em sờ đã không?

Hắn khê liếc bàn tay cô, cô làm vậy cũng chỉ muốn giữ khoảng cách giữa hắn và cô, ai dè, cô thừa nước đục thả câu, lạm dùng sờ ” hàng free”.

- Hả...! Làm gì có?

Cô rút tay ra, ngượng ngùng lẩn tránh ánh mắt chim ưng kia.

- Sao còn chưa hôn! Anh không có kiên nhẫn đâu!

Đằng nào cũng phải hôn, thôi thì chấm dứt một lần cho nó nhẹ nhàng, cô rướn người lên, mắt nhắm tịt lại, đôi môi gần kề sát môi mỏng của hắn thì...

(Havana oh nana, half of my heart is in havana oh nana~, he took me back to East Atlanta ~~~)

Nhạc chuông điện thoại vang lên, cô bất ngờ đẩy mở hắn ra, làm hắn hụt mất nụ hôn ngọt ngào!

- Alo, tiền bối!

Cô cười nhẹ rồi quay sang liếc hắn, ha ha sắp ăn giấm nữa rồi kia, nhìn sắc mặt đang tức giận kia...

Hửm! Lại là tên chết bầm đó nữa sao? Gọi cũng biết lựa thời điểm ghê!

- Sao cơ, ngày mai có cuộc họp mặt bạn bè hồi còn ở Đại Học sao?

Cô vui vẻ đáp lại, không mấy may quan tâm người ngồi kế bên cho lắm, hắn nắm chặt vô lăng, ánh mắt vô cùng dữ tợn.

- Tất nhiên là đi chứ ạ! Em rất nhớ họ! Dạ vâng, mai 7h em sẽ có mặt, anh yên tâm! Dạ vâng, chào anh!

Cô cúp máy, hí hửng khoe với hắn, gương mặt hắn tối đen như mực, trông rất đáng sợ.

- Ngày mai, em xin nghỉ một bữa nha Tổng Giám Đốc! Em có một cuộc hẹn rất quan trọng! Mong anh cho phép em được đi! Nha!

Cô nũng nịu, nắm lấy cánh tay hắn, đừng đưa qua lại.

- Không! Không có việc gì quan trọng hơn anh cả!

- Thôi mà, đừng ghen nữa! Ngày mai em nhất định sẽ nấu cho anh một bữa cơm thật thịnh soạn...chỉ có hai ta thôi...chịu không?

Hắn nghe xong cũng thấy bất bực tức phần nào! Một bữa ăn chỉ dành cho hai người sao? Hắn rất mong chờ! Đôi môi khẽ nhếch lên cười, ánh mắt cũng dần dần bình tĩnh lại.

Quay đầu sang nói với cô.

- Nhất định không được lại gần một thằng đàn ông nào cả, đặc biệt là tên khốn đó.

Hắn cố ý nhấn mạnh những từ cuối, cảnh cáo cô hắn là một người nguy hiểm như thế nào.

Hả! Tên khốn...!

- Được rồi! Nhìn mặt anh kìa, sắp thành ông già mất thôi!

Cô nhéo hai má hắn, thật sự là rất mềm nha!

Hắn ta nhăn nhó chau mày, nhìn hắn bây giờ...chả khác gì sùng vật cả...

Gạt tay cô sang một bên, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng giữ chặt gương mặt cô, rồi nhanh chóng khóa chặt môi cô bằng môi hắn.

Cảnh về đêm càng lãng mạn hơn, ánh đèn lấp ló sáng trên các cột đèn điện, tiếng xe liên tục chạy qua làm không khí càng náo nhiệt hơn, tiếng mưa rả rích, lộp bộp trên mái xe, kính chiếu hậu khẽ thấm ướt những giọt mưa, phản chiếu về cặp đôi trai tài gái sắc kia một cách huyền ảo, lung linh.

Nụ hôn ngọt trên từng giây, nhẹ nhàng nhưng đầy phiêu lãng, ngọt ngào như chiếc thuyền xa, rất xa, rất mơ hồ, tình yêu thật đẹp.

Khung cảnh đầy lãng mạn, vi diệu, người con trai cao lớn, tuấn tú đang nhẹ nhàng hôn người con gái kia, mưa chỉ dám rơi rả rích như tạo thêm sự lãng mạn, đầy cuốn hút.

Nụ hôn đó ngọt ngào đầy phiêu du, chiếc lưỡi nhanh chóng chơi đùa trong khoang miệng cô, khiến cô có phần hơi khó chịu, kiểu hôn này thực sự rất khó.

- Ừm~

Cô khẽ run lên, nụ hôn đó khiến đầu óc cô mơ mơ màng màng, không thể xác định được việc mình đang làm, đôi môi khẽ run nhẹ, bàn tay thon dài ôm lấy bờ vai rộng lớn kia, từng chút, từng chút một, hân cảm nhận hương vị trong miệng cô, một cách ấm áp, ngọt ngào nhưng cũng không kém phần sâu lắng.

Hắn khẽ dừng lại, giọng nói có phần gấp gáp.

- Yên Yên, anh yêu em.

- Ừm ~ Em cũng yêu anh...!

Cô sờ nhẹ vai hắn, rồi nhẹ nhàng chạm môi hắn, đôi môi cuốn quýt nhau khiến hắn vô cùng thỏa mãn, thích thú, không ngờ môi hắn lại có sức hút đến như vậy, khiến cô phải trườn người lên chủ động hôn như vậy.

Hắn đáp trả cô càng ngày càng mãnh liệt hơn, đôi môi căng mọng đã bớt đi run rẩy phần nào, bờ môi mỏng nhanh chóng hút lấy dịch mật trong miệng cô, chiếc lưỡi họ quấn quýt nhau không rời, cảnh tượng rất đẹp, như một bức tranh lụa thêu vậy.

Cặp đôi trai tài gái sắc...!

—- hết chap 28 —-

Cho mình 1 sao nhé <3

Đừng quên follow mình nhé <3

29. Chương 29

Trường đại học U.O.A, nằm ở khu vực trung tâm thành phố, khuôn viên trường rất rộng, còn có cả kí túc xá cho học sinh xa nhà ở lại, giá cả rất hợp lí, phù hợp với hoàn cảnh của các bạn sinh viên.

Một đám cựu học sinh tụ tập lại với nhau, họ trông rất khác, thay đổi rất nhiều so với hồi xưa.

- Ôi trời ơi! Yên Yên là cậu phải không?

Một người phụ nữ với khuôn mặt hớn hở, chạy lại nắm tay cô.

- Cậu là...!

Cô ngơ ngác nhìn. Trông rất quen mà không nhớ tên.

- Tớ là Xuân Ý nè, bàn cùng lớp đó, cậu nhớ chưa...

- A! Nhớ rồi!

Cô phá lên cười, bàn tay họ nắm chặt nhau, nhưng mà...

- Bụng cậu...!

Cô sờ bụng cô ấy, đúng là rất to, chắc phải sắp sinh rồi.

- Đây là đứa thứ 3 rồi!

- Sao...! Sao cơ...! Mới đó đã 3 đứa rồi!

Cô gái kia chỉ cười, rồi xoa xoa bụng. Đó là niềm hạnh phúc khi được làm mẹ.

- Đôi lúc cũng thấy mệt nhưng mà nhìn thấy chúng sinh ra rồi lớn lên, rồi nũng nịu bên mình, thực sự cảm giác đó không sao tả nổi được! Rất tuyệt vời!

Những lời nói vừa rồi được chính miệng một người mẹ nói ra, thật sự rất cảm động...

" Em đừng uống thuốc tránh thai nữa "

"Có con rồi, chúng ta sẽ hạnh phúc hơn! Có con rồi anh sẽ không phải lo em bị người khác cướp mất nữa..."

Trong đầu cô chợt thoáng qua những lời hần nói hôm đó, chắc hẳn khao khát có một đứa trẻ lắm.

Không biết cảm giác làm mẹ sẽ thế nào?

- Mẹ ơi mẹ!

Một cậu nhóc tầm 3 tuổi chạy lon ton đến, bàn tay nhỏ quẩn lấy chân của Xuân Ý. Cậu nhóc trông rất dễ thương, đặc biệt hai cái má phụng phịu nhìn rất đáng yêu.

- Chào cô đi con, cô này là bạn mẹ đó...

- Con chào cô!

Yên Yên cúi người xuống, bàn tay thon dài bế đứa nhỏ lên, cảm giác sờ trẻ con rất thích, nhất là nụ cười của chúng, thật sự rất thoải mái... Cảm giác như một nhọc đã bay hết, chỉ còn lại những thiên thần nhỏ.

- Con ngoan quá, con tên gì vậy?

- Dạ, Dương Dương ạ!

Cậu bé lễ phép, giọng nói vô cùng cute.

- Tên con đẹp quá, nghe như tên diễn viên vậy á!

- Dạ...hihi!

Cậu bé dễ thương vô cùng, bàn tay múp míp, làn da trắng sữa, hàm răng sún vì ăn quá nhiều bánh kẹo, trông cứ như một thiên thần vậy, làm sao bây giờ, cô không muốn buông đâu, muốn bắt cóc về nuôi quá!

Cưng quá đi thôi!

- Cậu với tiền bối sao rồi! Hai người đã kết hôn chưa!

Xuân Ý rất vui khi hai người họ hợp nhau, nhìn cô chẳng khác gì một đứa con nít vậy. Đột ngột nhớ lại chuyện năm xưa, chuyện cô thích tiền bối Dương Lâm ai cũng biết, nhìn họ rất đẹp đôi khi sánh vai cùng nhau.

Cô hơi bất ngờ với câu hỏi, hàng lông mi hơi cụp xuống.

- Hả! Kết hôn sao? Làm gì có chứ...!

Cô lắc đầu, gương mặt có chút bối rối.

- Vậy ư! Vậy mà mình tưởng...!

...

- Chỉ là chưa đến lúc thôi phải không Yên Yên?

Anh đứng từ xa đã nghe hết được nội dung của câu chuyện, miệng cười tươi tắn đến bên cô, choàng lấy vai cô trông một cách tình tứ.

- Hai người...là người yêu của nhau sao?

Xuân Ý vui vẻ châm chọc anh. Cũng lâu rồi họ không nói chuyện.

Vẫn là nụ cười ấm áp đầy tươi tắn đó, anh chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

- Đúng vậy, bọn anh sẽ đám cưới sớm thôi!

Cô bất ngờ, anh ấy đùa quá giới hạn rồi, bàn tay to lớn vẫn ôm chặt vai cô, rất dễ khiến người khác hiểu lầm, hẳn đã cảnh cáo cô không được lại gần anh rồi mà!

- Ha ha...Chúc mừng hai người trước nha! Nhìn hai người quả thực rất đẹp đôi!

- Cảm ơn em!

Cô không chịu được đành phải lên tiếng giải thích nhưng vô dụng.

- Này...! Không phải như cậu nghĩ...

- Là Xuân Ý với Yên Yên và hội trưởng đây mà! Lâu rồi mới gặp nha!

Một cô bạn khác vào cắt lời, lần này là dắt theo một đứa bé gái.

- Ôi trời ơi! Mộc Lan cậu cũng có con rồi hả!

Cô hốt hoảng la lên, nhìn đứa bé gái cũng tầm 4, 5 tuổi rồi. Nhìn rất xinh gái trong bộ đầm màu hồng.

Cô gái kia nhìn đứa con gái rồi cười tươi như hoa, đầu đó đã xuất hiện một vài nếp nhăn trên khuôn mặt.

- Đúng vậy! Mình vừa tốt nghiệp là kết hôn luôn!

- Thật sao! Vậy cậu có bao nhiêu đứa rồi!

Cô bất ngờ la lên, không ngờ bạn bè cô đã có con hết rồi.

- Mình có hai đứa rồi! Còn cậu mấy đứa?

Cậu nói làm cô đơ người, mấy đứa rồi sao? Một đứa cô còn chẳng có nữa!

Cô chỉ có thể lắc đầu, ánh mắt họ ngạc nhiên nhìn cô.

- Được rồi mấy em, Yên Yên còn trẻ mà!

Anh cười tươi xen vào nói giúp cô. Cô có chút bối rối, ngượng ngùng. Bàn tay to lớn chuyển sang khoác eo cô, cô có chút không thoải mái.

- Hai người định khi nào sẽ làm đám cưới!

Mộc Lan cười tủm tỉm nhìn thấy anh khoác vai cô như đang chở che, bảo vệ cô vậy.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt say đắm rồi quay sang nói.

- Cái này là tùy Yên Yên quyết định! Anh không có quyền! Bởi vì anh rất...sợ vợ!

Cậu nói khiến cả đám bật cười, anh ta đã đi quá giới hạn của mình rồi, cô nhanh chóng đẩy anh ra, ánh mắt rất nghiêm túc đánh chính lại, chuyện này mà để hẳn biết thì coi như lớn chuyện.

- Các cậu hiểu lầm rồi! Mình và tiền bối chỉ là bạn bè thôi.

Cả đám đột ngột ngừng cười lại, ánh mắt hơi thất vọng nhìn cô, thoáng trong mắt anh hiện lên tia không hài lòng, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ vẻ tươi cười...

— Hết chap 29 —

Này! Cậu kia! Đọc chùa vô sinh nhá ><

Ấn sao và follow tớ đi <3

30. Chương 30

- Nhớ thời đó, cậu và hội trưởng là một đôi trai tài gái sắc, khiến người khác phải gato lắm biết không?

Cả bọn hẹn nhau ra một nhà hàng lớn, nhà hàng này nằm ở khu trung tâm thành phố nên khá đông đúc và đắt đỏ, một món ăn ở đây không phải người tầm thường nào cũng có thể tới được. Tiếng thịt bò nướng xì xào trên bàn, bên cạnh đó còn có mực, thịt nai, thịt sườn heo...v...v..., thơm phức khiến bụng ai cũng phải kêu rộp rộp vì đói, nhất là bọn trẻ con, quậy phá lung tung.

- Vậy sao? Anh cũng thấy vậy đó.

Dương Lâm cố tình chọn chỗ ngồi ngay bên cạnh cô, khiến cô cứ cảm thấy không thoải mái, lại còn bị bạn bè trêu chọc, thật không thích tí nào.

- Đúng vậy, còn nhớ cái lúc hai người tham gia cuộc thi maraton chạy tiếp sức, trông hai người phối hợp rất ăn ý.

Xuân Ý vui vẻ chia sẻ một thời hào hùng của bọn họ.

Dương Lâm chỉ biết ngồi cười khi nghe những lời đó, anh thực sự rất vui khi thanh xuân có cô ở bên cạnh.

Cô vẫn không mấy may quan tâm lắm, chỉ chú trọng vào đồ ăn thôi.

Nhà hàng này thực sự rất lớn, khách đến ăn cũng rất nhiều, đồ ăn khá là sạch sẽ, còn tươi sống. Nếu có dịp cô và hấn sẽ đến đây ăn, không biết ý hấn thế nào?

Nghĩ đến đây cô cười tủm tỉm. Dương Lâm vỗ nhẹ vai cô, một mùi hơi khét bốc lên.

- Này, tiểu Yên, thịt của em cháy hết rồi kìa.

Một lời cảnh báo cho sự lơ là, bất cảnh giác mà hậu quả nó mang đến vô cùng nghiêm trọng.

Cô ử rử, cúi gằm mặt xuống.

- Thịt...khét hết rồi...làm sao đây...

Anh vỗ nhẹ lưng cô, tỏ ý an ủi.

Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía xa, một dáng người cao lớn bước về phía cô, người đàn ông này...

- Đây không phải vị tiểu thư trong bữa tiệc kia sao? Chúng ta thật là có duyên mà.

Anh ta chính là Devil Lưu, con lai Anh - Trung. Đôi mắt xanh lục khiến cô mê mẩn lúc đó, còn làn da trắng giống tiểu mỹ nữ nữa, cô có thể làm sao quên được cái đêm đó, hấp dẫn như phát điên lên vì thấy cô gần gũi đàn ông.

- Vâng, chào anh.

Cô chỉ mỉm cười, nhưng đám bạn thân của cô lại hét toáng lên vì sung sướng khi nhìn thấy anh.

” Yên Yên, bạn cậu đẹp trai quá”

” Yên Yên, anh ấy là con lai sao?”

” Trời ơi, nhìn nụ cười kia, đúng là con lai rồi”

” Yên Yên, anh ấy tên gì vậy?”

A! Đúng rồi, cô vẫn chưa biết tên của anh.

- Tên của tôi là Devil Lưu, bố tôi là người Trung Quốc, mẹ tôi là người Anh.

Anh ta chậm rãi giới thiệu, ánh mắt vẫn không chịu rời khỏi Yên Yên.

Một tiếng ồ lại vang lên, Yên Yên dùng ánh mắt mờ nhạt nhìn họ.

Lạ mấy cậu! Con mấy cậu đang nhìn kia! Người thì 2, 3 đứa con rồi mà cứ như gái 20 vậy, thấy trai là không kiềm nổi sung sướng.

- Vậy anh đến đây làm gì ?

Cô quay sang hỏi anh ta, một cậu phục vụ chạy đến, lễ phép chào hỏi.

- Thưa ông chủ, tình hình tháng này cũng rất khả quan...!

Nói xong gì đó, cậu thanh niên kia quay về chỗ làm của mình.

- Anh là ông chủ ở đây sao?

Devil Lưu chỉ nhẹ nhàng cười rồi gật đầu.

- Tôi phải có việc rồi! Đây là danh thiếp của tôi, khi nào rảnh chúng ta đi cafe nói chuyện tiếp nha! Tôi...rất có hứng thú với cô!

Anh ta rút ra một tờ danh thiếp rồi đưa nó cho cô, cô chỉ cười đáp lễ lại.

Dương Lâm ngồi bên cạnh này giờ đã tỏ ra vẻ bức bối với anh ta, còn cười cười nói nói nữa.

- Này, Yên Yên cậu sướng nhất rồi đó! Được hảnh ông chủ của cái nhà hàng bự để mắt tới!

Mộc Lan vô tư cười đùa, Xuân Ý thoáng thấy nét mặt không hài lòng của Dương Lâm nên hiểu đôi phần, gõ nhẹ vào tay Mộc Lan.

- Này, cậu đang nói gì vậy? Hội trưởng đang ngồi đây đó!

Mộc Lan vội bịt miệng mình lại, ánh mắt có lỗi nhìn anh. Anh thở nhẹ ra, nụ cười lại nở trên môi. Nhưng nụ cười này lại đầy...giả tạo.

- Không sao! Chúng ta ăn tiếp đi! Đừng để ý mấy việc lật vạt.

Anh khua khua tay, rồi tiếp tục nhập tiệc.

Một đĩa thịt thịnh soạn được mang tới, nào là thịt bò kobe loại hảo hạng của nhật, thịt sườn ướp, thịt xông khói được mang ra.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau.

- Chúng tôi đâu có kêu mấy món này!

Cô nhìn đĩa thịt, nhìn loại thịt này cũng không phải tầm thường, giá tiền của nó chắc sẽ khiến người thường lóe mắt.

Anh phục vụ tươi cười giải thích.

- Cái này là ông chủ đặc biệt căn dặn, nói mọi người hôm nay có thể ăn thoải mái mà không lo vấn đề về tiền bạc.

Cả đám lại hét lên vì sung sướng, được ăn đồ “free” còn là đồ thượng hạng nữa, ai mà không thích cơ chứ.

Cô chỉ cười nhẹ rồi gật đầu cảm ơn.

- Cho tôi gửi lời cảm ơn đến ông chủ của anh.

Anh phục vụ cười rồi chào cô, quay về phục vụ những bàn khác.

Dương Lâm nãy giờ tức tối không thể chịu được, liền cầm ly rượu vang uống một hơi dài cho đến khi cạn, mọi người vẫn mải mê ăn uống, không một ai để ý đến hắn đang tức giận như thế nào?

Người phụ nữ của hắn, ai cho bọn họ đụng vào chứ? Thật ngông cuồng!

Em nhất định phải là của anh, Yên Yên à!

Anh không thể chờ được nữa, bởi vì có quá nhiều kẻ đòi lắm le chiếm đoạt em rồi.

Đôi môi Lâm Dương khẽ nhếch lên cười.

Điệu cười vô cùng gian tà.

— hết chap 30 —

Này! Cậu kia! Đọc chùa vô sinh nhá ><

Ấn sao và follow tớ đi <3

31. Chương 31

Ánh đèn đường chập chờn sáng lên, con đường này ngày xưa cô vẫn hay đi mỗi khi đi học về, nghỉ lại thời thanh xuân đó, cô rất hạnh phúc. Người con trai đi bên cạnh cô, cũng chính là mối tình đầu của cô những năm tháng cấp sách tới trường đó, thật là một khoảng trời hồi ức.

“Người ta nói, mối tình đầu sẽ luôn là mối tình đẹp nhất, nhưng mối tình cuối cùng mới là mối tình bất diệt.”

Cô ghen ngào nhìn anh, anh trông có vẻ rất ưu tư, vừa nãy còn uống rất nhiều rượu, còn đòi cô cùng anh phải đi bộ trên con đường này, nhằm mục đích bắt cô nhớ lại những khoảng thời gian hạnh phúc đó.

- Tiểu Yên, em còn nhớ không? Năm đó em vào trường, anh đã thật sự bị chinh phục bởi nụ cười của em, ánh mắt của em, giọng nói của em và cái cách em...gọi anh là tiền bối. Anh thực sự rất vui vì khoảng thời gian hai ta bên nhau, nếu ngày đó anh không đi du học thì có lẽ...có lẽ...

Anh ta ngập ngừng, men rượu đang ngày một thôi thúc, làm lí trí dần mờ đi, những lời lẽ vô cùng thật lòng.

Anh đẹp trai, anh học giỏi, anh được nhiều người ngưỡng mộ theo đuổi, anh là niềm tự hào của cả trường nhưng mà cuối cùng anh vẫn chỉ là...một gã si tình không hơn không kém.

- Anh say rồi. Để em gọi taxi đưa anh về.

Dương Lâm loạng choạng từng bước đi, có vẻ là uống rất nhiều. Cô dìu hắn đến một ngã ba để bắt xe đưa hắn về, say thế này thì làm sao có thể lái xe được.

- Anh không say. Yên Yên, anh thực sự rất yêu em, đến khi nào em mới chịu hiểu đây...

Anh ta dồn mạnh cô vào sát vách tường, hai bàn tay to lớn nắm chặt bả vai cô, khiến cô đau đớn mà la lên.

- Anh đang làm em đau đó.

Ánh mắt anh ta nổi lên một tia giận dữ.

- Tại sao...tại sao...em không chịu yêu anh hử, Yên Yên.

- Anh điên rồi, mau buông em ra!

Không khí vô cùng căng thẳng, anh ta say rồi, bị cơn ma men điều khiển nên không ý thức được hành động mà mình đang làm.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, người gọi không ai khác chính là Trần Phong.

(Havana, oh na na, half of my heart is in havanana~...)

- Anh Phong, cứu em với!

Cô vội vàng hét lớn vào trong điện thoại, chiếc điện thoại bị Dương Lâm giật lấy rồi phi thẳng ra ngoài đường, nát tan tành.

Chỉ còn lại tiếng...

Tút Tút Tút...

Cô hoảng sợ né tránh anh ta, anh ta hung bạo bóp chiếc cằm nhỏ của cô.

- Tiểu Yên, anh yêu em, tại sao em lại đi yêu hắn chứ! Không phải em cũng có tình cảm với anh mà, đúng không? Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Em hãy tránh xa tên đó ra và về với anh đi, được không?

Những câu hỏi dồn dập khiến cô cảm thấy hoảng loạn hơn, cô rất sợ, sợ anh ta sẽ điên lên.

Người con trai hiền dịu năm nào đâu mất rồi, sao bây giờ lại biến thành một người không biết trái phải thế này, anh đâu có hung bạo như vậy đâu.

Hai hàng lệ khẽ rơi, những giọt nước mắt chạm vào tay hắn, khiến hắn vô cùng đau lòng.

- Anh xin lỗi, anh không cố ý, anh chỉ là...chỉ là quá yêu em thôi. Em phải hiểu cho anh chứ.

Dương Lâm nhẹ nhàng gạt những giọt nước mắt kia đi, ánh mắt trở nên nhu hiền.

- Em xin lỗi nhưng người em yêu không phải là anh, anh nên chấp nhận sự thật này đi.

Cô mạnh mẽ đẩy anh ra nhưng vô dụng, ánh mắt giận dữ nhìn anh, cô càng làm vậy, lòng hắn càng đau hơn.

- Tại sao chứ? Anh cũng yêu em mà! Có khi tình yêu của anh còn nhiều hơn của hắn...

Anh điên lên, cầm vai cô lắc mạnh khiến cô bị chấn động.

- Buông em ra, anh điên rồi...Mau buông ra ra!

Cô cố dùng sức nhưng không được, anh ta càng ngày càng tức điên hơn, trán nổi những vết đen, ánh mắt như dã thú nhìn cô.

Đôi môi mạnh bạo khóa môi cô lại, nụ hôn đó thực sự rất khó chịu, nó làm cô không thể thở được vậy! Đầu

óc cô cứ quay cuồng, bàn tay dùng lực đẩy hấn ra.

Làm ơn cứu tôi! Anh Phong làm ơn đến cứu em!

Làm ơn đi mà!

Anh Phong, em sắp...chết mất...

- Ừm ~ Mau buông ra!

- Em mãi mãi chỉ là của tôi, của tôi thôi, nghe không?

Đôi môi không ngừng lưu luyến môi cô, nhưng nụ hôn này không ngọt ngào chút nào, rất đau, rất cay, rất hung hăng.

Trái tim hấn như bị quỷ dữ tha rồi, hấn thà biến thành quỷ cũng không để cô ở bên người khác, cô mãi mãi chỉ là của hấn, mãi mãi là như vậy...

— Hết chap 31 —

Này! Cậu kia! Đọc chùa vô sinh đầy biết không? ><

Ấn sao vàng đi và đừng quên follow tớ nha <3

32. Chương 32

Bốp!

Một cú đấm mạnh mẽ bay vào mặt Dương Lâm, anh ta ngã chổng quèo ra mặt đường, bên môi dính một ít máu tươi.

Người hạ gục anh ta không ai khác chính là hấn - Trần Phong.

Ánh mắt hấn vô cùng giận dữ, áo quần đang còn xộc xệch, không chỉnh tề như mọi ngày, khuôn mặt đầy sắc lạnh nhìn Dương Lâm, bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm.

Không khí vô cùng căng thẳng, như chiến tranh giữa 2 vị thần vậy.

Phong định bay vào đám tiếp thì bị Yên Yên ngăn lại, cô ôm chặt hắn, không cho hắn làm bậy nữa, ánh mắt khóc thút thít.

- Đừng mà! Chúng ta...về thôi. Em sợ lắm, chúng ta về đi, được không!

Cô nắm chặt tay hắn, ánh mắt đang sợ hãi tột độ nhìn hắn, khiến tim hắn vô cùng xót xa đau đớn.

Ánh mắt Phong dịu lại, cơn giận nén lại trong lòng, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa đầu cô, rồi ôm cô vào lòng.

Nếu cô không ngăn hắn lại thì có lẽ hắn đã giết tên khốn kia rồi.

- Được rồi, chúng ta về! Đừng khóc nữa, anh sẽ đau lòng.

Hắn nhẹ nhàng đỡ dành cô, âu yếm vuốt mái tóc bồng bênh.

Cô ôm chặt hắn trong lòng, bàn tay nhỏ bé bầu chặt vào áo sơ mi của hắn, nước mắt nước mũi tèm lem như tiểu mèo con vậy, rất đáng yêu.

...

Hắn bế cô lên, đôi chân thon dài tiến thẳng về chiếc xe lamborghini urus kia, ánh mắt vẫn không quên liếc Dương Lâm một cái, coi như là lời cảnh cáo khiến hắn cảnh tỉnh ra.

—

Cô thiếp đi trên xe lúc nào không hay, về đến nhà hắn nhẹ nhàng bế cô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng gỡ đôi giày cao gót trên đôi chân kia ra.

Tiểu mèo con này, nếu anh đến không kịp cứu em, thì anh sẽ không tưởng tượng nổi hậu quả mà hắn ta gây ra cho em đâu. Anh rất sợ...rất sợ mất em...rất sợ em sẽ bị tổn thương.

Hắn vuốt nhẹ gương mặt cô, đôi mắt triu mến nhìn cô, hắn rất yêu cô...rất yêu từ rất lâu rồi...

...

10 năm trước, hần vừa tròn 20, còn cô 15, đang còn học trung học.

Hôm đó, anh với tư cách là cựu học sinh quay về trường để dự lễ khai giảng.

Ngày đó, mùa thu gió khe khẽ mơn man, em rất đẹp trong chiếc đầm trắng, giọng hát thanh thót khiến trái tim anh nhảy không ngừng, anh đã bị em bỏ bùa ngay từ cái nhìn đầu tiên, nụ cười đó khiến anh mãi không thể quên được.

Anh ngày ngày đều tương tư em, chỉ cầu ông trời cho anh gặp em thêm một lần nữa, chỉ cần thấy nụ cười của em một nữa thôi, chỉ một lần...

Cho đến khi, anh gặp lại em trong bữa tiệc kỉ niệm của cha anh, anh thực sự rất vui khi ông trời đã nghe thấu lời cầu nguyện của anh, nhưng anh còn vui hơn khi biết được một bí mật...

Em chính là vị hôn thê của anh, anh lúc đó đã nhảy cẫng lên vì sung sướng, nhưng mà...

Anh đã rất buồn, khi nghe tin em từ hôn, anh thực sự đã mơ ước về một gia đình hạnh phúc cùng với em, con của chúng ta sẽ luôn miệng kêu “ba ba”, “ma ma”, anh sẽ đi làm, còn em ở nhà nấu ăn, chăm sóc anh...

Cho nên anh đã cùng ba mẹ dựng lên kế hoạch này, chỉ có làm như vậy, chỉ có “gạo nấu thành cơm”, em mới không từ chối anh được.

...

Đôi mắt hần dịu hiền nhìn cô, bàn tay to lớn nghịch những sợi tóc.

Cô bất giác chau mày lại, gương mặt tái nhợt lại, miệng thì không ngừng hét lên, trán đầm đìa mồ hôi.

Cô chính xác đang gặp ác mộng.

- Đừng mà! Buông tôi ra!

Cô không ngừng giãy dụa hét lên, hần đau lòng giữ chặt tay cô lại không cho cô vùng vẫy.

Cô bưng tỉnh, giọt nước mắt đã lăn dài.

Yên Yên nhìn thấy Phong liền chồm dậy ôm chặt lấy hần, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

- Em rất sợ, em rất sợ!

Cô liên tục khóc, đau đớn gào thét.

Phong nhẹ nhàng xoa đầu cô, giọng nói vô cùng trầm ấm trấn an cô.

- Đừng sợ, anh vẫn luôn ở đây, vẫn luôn bên em! Cho nên, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, mãi mãi luôn bên em.

Bàn tay vẫn bấu chặt vào áo hắn, gương mặt nhợt nhạt hơn.

- Em nằm xuống ngủ đi, ngủ rồi sẽ quên hết mọi chuyện, anh vẫn luôn bên em.

Hắn nhẹ nhàng đỡ đầu Yên Yên tựa vào chiếc gối, cô ngoan ngoãn nằm xuống, ánh mắt vẫn còn đôi chút sợ hãi.

Ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt cô vẫn rất đẹp, dù là ngày đó hay bây giờ, hắn sẽ không cho phép kẻ nào có thể làm hại đến cô, hắn sẽ giết hết...

Ánh đèn sáng lung linh tăng thêm phần lãng mạn cho căn phòng, nhiệt độ càng nóng hơn.

Phong cúi đầu nhẹ nhàng hôn lấy môi cô, cô cũng ăn ý phối hợp theo hắn, nụ hôn đó cuồng nhiệt, nóng bỏng đến mức nào, khiến người khác phải thét lên vì gato.

Bàn tay cô uyển chuyển đặt lên vai hắn, cùng hắn hòa làm một, một vị kẹo bất diệt.

Hắn bắt đầu thở gấp, ngắm nhìn người con gái dưới thân, bàn tay to lớn chạm nhẹ vào môi cô.

- Nơi này, tên khốn đó dám hôn em, anh sẽ giúp em rửa sạch nó.

Nói xong, hắn cúi đầu ngậm lấy môi cô, dịu dàng quyến rũ nó, đôi môi căng mọng hòa quyện cùng chiếc môi mỏng đa tình kia, vị ngọt khó mà cưỡng lại.

Bàn tay bắt đầu rình mò cơ thể cô, tham lam thăm dò từng đường cong, từng chút, từng chút một, một cách nồng nhiệt.

Hắn có thể cảm nhận được tình yêu của cô, đơn phương cô 10 năm cuối cùng cũng đã được đền đáp lại.

Cơ thể cô càng rạo rực hơn, tình yêu càng nồng cháy hơn, ánh mắt ướt nhòa hòa cùng hơi thở dồn dập.

Cô muốn hần.

Hần cũng muốn cô.

Bàn tay nhỏ nhắn gỡ từng chiếc nút trên áo hần, từ từ hé lộ thân hình vạm vỡ 6 múi, làn da màu đồng khó có thể cưỡng lại được.

Cự long đã sớm căng cứng cần được giải thoát...!

— hết chap 32 —

Này! Cậu kia! Đọc chùa vô sinh đấy nha!

Ấn sao vàng và follow tớ đi!

33. Chương 33: 18+

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa >< (=” mất=” máu,=” tự=” dưng=” lại=” bị=” cái=” áo=” che=” lại=” -.-=”><>

.....

Căn phòng đột ngột tăng nhiệt, người con gái nóng bỏng, gương mặt tựa tiểu yêu tinh mê hoặc lòng người, đôi môi run rẩy không ngừng kêu lên.

- Phong, em nóng quá

~Bàn tay nhỏ bé chậm rãi gỡ từng cái nút áo sơ mi, dần dần từng cơ múi vạm vỡ lộ ra, làn da màu đồng đầy rắn chắc chính là điểm nhấn, một cơ thể hoàn hảo đầy phóng đảng.

- Là em...câu dẫn anh nha!

Câu nói vừa dứt thì cũng là lúc chiếc áo thun mỏng mong trên người cô tụt xuống, vòng một đầy đặn khép mình dưới chiếc áo lót màu đen tuyền, làn da trắng sữa hòa quyện cùng màu áo lót, khiến thân hình cô trở nên đầy đà, sexy hơn.

Bàn tay to lớn không đủ kiên nhẫn xé toạc chiếc áo lót đầy nóng bỏng kia, máu sói đã nóng lên, vật kia đã căng cứng từ lúc nào, hần vẫn cố kiềm chế “người bạn nhỏ” kia, trình tự làm từng bước.

Cô choàng lấy vai hần, ngấu nghiến bao trọn môi hần, hôm nay cô lại chủ động hôn hần, khiến hần vô cùng bất ngờ, đôi môi họ dính chặt vào nhau, chiếc lưỡi cong đâm thẳng vào sâu, hút hết dịch mật trong khoang miệng cô, khiến hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

- Ừm ~ Em nóng

~~ Anh sẽ khiến em càng nóng hơn, tiểu yêu tinh này!

Hắn nhanh chóng xoa nắn nụ đào đang ve vẩy kia, miệng thì không ngừng mút bên còn lại, khiến cô sung sướng mà rên lên.

- Ừm ~ Nhột

~Bé ” tiểu Phong ” không ngừng cựa quậy trong quần hắn, khiến hắn vô cùng khó chịu, thân thể cô quá là quyến rũ, đầy đà, hắn tham lam mút từng chỗ một trên người cô, những dấu híchkey đỏ chói khắp người Yên Yên.

Những nụ hoa đã căng cứng không ngừng lung lẳng trước miệng hắn, hắn rất thích chơi đùa với nó, bởi vì nó là thứ đồ ăn khiến hắn ăn hoài không chán.

Chưa dừng lại ở đó, bàn tay to lớn tiếp tục dò thám nơi mẫn cảm của cô, nhanh chóng len lỏi vào trong chiếc quần lót ren màu đen, bàn tay mơn man trên chỗ đó.

Cô rên lên yếu điệu.

- A ~ Chỗ đó...

~~Hắn nhếch môi cười, gương mặt cô xấu hổ đỏ chót như quả cà chua chín, bàn tay không ngừng sờ mặt hắn, gương mặt lạnh lùng góc cạnh.

- Yêu anh không?

Giọng nói như thứ bùa yêu vang vọng trong đầu cô, Yên Yên chỉ cảm thấy đầu óc bây giờ thật hỗn loạn, ý thức vô cùng mơ hồ, chỉ còn lại cảm giác toàn thân nóng rực.

Cô gật đầu, miệng liên tục rên lên.

- Có ~ Em yêu anh, Phong à ~ A...

Hắn vui sướng khi nghe câu đó, từng ngón tay chơi đùa nơi tư mật của cô, hắn nhẹ nhàng đưa một ngón rồi hai ngón ngoáy sâu vào chỗ đó, cứ thế, cứ thế khiến cả cơ thể Yên Yên run lên trong dục vọng, cảm giác cực lạc đó, cảm giác đó vô cùng phấn khích.

Cô yêu kiều phát ra những tiếng kêu mị hoặc.

- A ~ Ừm

~~ Tiểu yêu tinh, em ra nhiều quá rồi

~Bàn tay to lớn dính đầy chất dịch nhầy của cô, hắn đưa tay vào miệng liếm từng chút, từng chút một.

Thân hình vạm vỡ đứng dậy, giải phóng cự long đã căng cứng, ngo nguậy trong chiếc quần lót của hắn.

- Yên Yên, em giúp nó đi

~Hắn tựa đầu cô vào cạnh giường, đưa cự long đến trước mặt Yên Yên, khiến cô không khỏi bối rối đỏ mặt. Bàn tay to lớn xoa đầu cô.

Cô nhẹ nhàng cúi đầu xuống, bàn tay thon dài nắm lấy “cậu nhóc” rồi mút một cách ngon lành, chiếc lưỡi nhỏ đá xoáy trong khoang miệng cô liên tục liếm lấy nó, khiến hắn phải sung sướng mà rên lên.

- Tiểu...yêu tinh ~ Em làm...tốt lắm, anh...rất hài lòng

~Cậu nhỏ dưới sự chơi đùa đầy kích thích của lưỡi nhỏ Yên Yên, không thể kiềm chế mà bắn ra một dòng sữa, nó dính đầy trên gương mặt, bầu ngực, toàn thân thể đều dính đầy chất dịch của hắn.

- Thật ngon

~Cô liếm từng ngón tay mình, cảm nhận nó.

Hắn thô bạo xé chiếc quần lót của cô, đâm thẳng cự long vào một cách nhanh chóng, khiến cô không chuẩn bị trước mà kêu lên.

- A

~Khuôn miệng nhỏ dính đầy dòng sữa nóng không ngừng rên lên, đôi chân thon dài vòng qua eo hắn, bàn tay nhỏ không ngừng bầu chặt vào lưng hắn.

Động tác không quá nhanh cũng không quá chậm, đôi “bồng đảo” không ngừng rung lắc theo nhịp động của hắn, hắn càng mạnh mẽ tiến sâu hơn, cô càng co rút hơn.

- Ừm

~~ Gọi tên anh đi?

Hắn hôn nhẹ lên ngực cô, mị hoặc mà cất giọng.

- A ~ Phong... Phong...

- Em là ai?

Đồng tử ngày càng co rút hơn, dương vật ngày càng tiến sâu, khiến cô cảm nhận như nó đang dần chạm vào tử cung của cô vậy.

- Là...vợ anh!...A ~ Em không chịu nổi nữa rồi

~~ Em đang...siết chặt... cậu nhỏ của anh đó ~ Thả lỏng ra nào ~ Em càng làm thế ~ Anh càng...phấn khích

~Âm đạo ngày càng siết chặt hơn, ngày một co rút mạnh, cự long liên tục khiêu khích nơi thâm sâu đó, cô có thể cảm nhận được vật to lớn đó đang ở trong cô, một cách mãnh liệt.

- Anh...ra đây

~Lại một lần nước dịch được bắn vào trong một cách nhanh chóng, dòng nước vừa ấm áp, vừa dịu dàng, lấp đầy tử cung của cô.

- Sướng không ~?

- A ~ Sướng...rất sướng ~?

Cô uyển chuyển phối hợp làm theo động tác của hắn, một lần nữa hắn rút cự long ra mơn man khiêu khích miệng âm đạo của cô, làm cô rối bởi kêu lên yếu điệu.

- Muốn anh không?

~Cô gật đầu lia lịa, cô muốn hắn, muốn hắn ở trong cô, muốn hắn cùng cô hòa làm một.

- Muốn...Phong...Cho em

~Hắn nhếch môi cười, lần này nhẹ nhàng hơn đưa cự long vào bên trong cô, bên trong không ngừng rút lại, hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, rồi trườn xuống chiếc mũi cao, rồi đến môi thì dừng lại, đôi môi lại một lần nữa cuống quýt nhau không rời.

- A

~Cô lại rên lên, chỗ đó của cô đang ngày một siết chặt hơn, siết chặt cậu nhỏ của hắn.

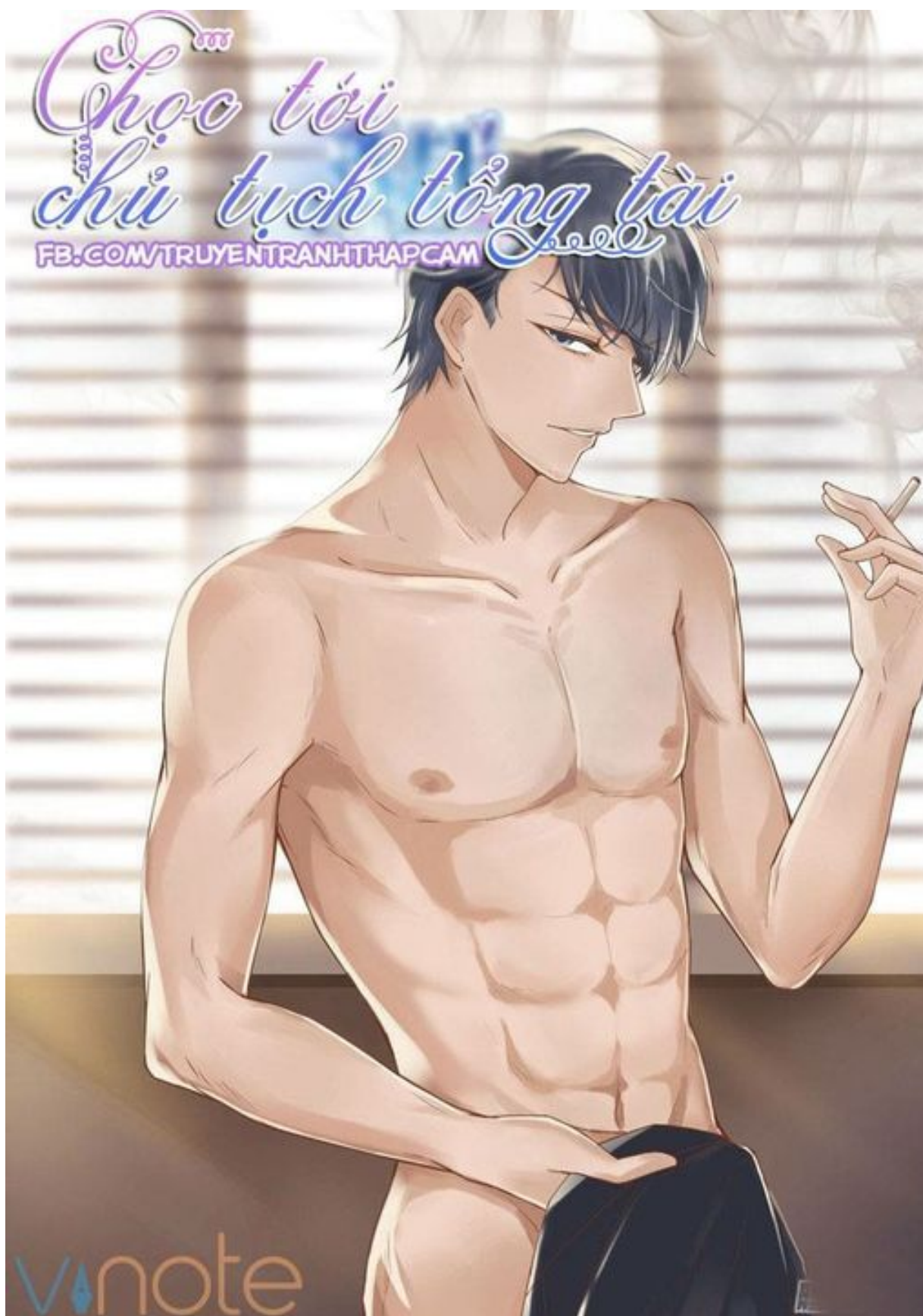
Âm đạo cô càng co thắt hơn, cự long lại một lần nữa xuất tinh vào trong cô, chất dịch đợt này còn nhiều gấp mấy lần, một đường màu trắng chảy từ âm đạo cô ra dính vào ga trải giường...

Cảnh tượng đêm nay thật hút hồn, cặp trai gái triền miên trên chiếc đệm, chàng trai cứ mạnh mẽ, còn người con gái thì yếu điệu, thướt tha quần mình trên chàng trai...

Cứ thế và cứ thế...hết đêm!

— hết chap 33 —

Này! Ân sao đi và đừng quên follow nha <>

34. Chương 34

Hắn nũng nịu ôm cô từ phía sau, gương mặt thoáng chút trẻ con.

- Nhẫn của em đâu?

Hắn dụi đầu vào cổ cô, cọ qua cọ lại. Ôn tồn hỏi.

Cô giật nảy mình, cả cơ thể đau nhức khó tả, đem qua cô cùng hắn...rất nồng nhiệt.

- Cái đó đắt tiền lắm, nên em cất trong hộp tủ rồi.

Hắn ngẩng đầu lên, nhẫn hắn tặng mà cô dám không đeo.

- Tại sao chứ? Em sợ điều gì sao? Hay là...

Cô đột ngột xoay người lại, ngón tay khê chạm miệng hắn, cô biết hắn đang nghĩ gì, nhưng tất cả đều không phải.

- Em yêu anh! Tại em sợ...

Cô ngập ngừng một chút, gương mặt quay sang chỗ khác khê né tránh hắn, hắn tức giận xoay mặt cô lại một cách nhẹ nhàng.

- Em sợ cái gì chứ?

Cô hơi ngập ngừng ở phía môi, ánh mắt hơi lo lắng.

- Em sợ mình đeo nhẫn đắt tiền quá, sẽ bị ăn cướp chặt tay mất!

Cô nghĩ thôi đã thấy sợ rồi, nếu mất tay thì sẽ không làm được việc gì hết, đó là một việc kinh khủng.

Hắn nghe xong phá lên cười.

Cái cô ngốc này...lúc nào cũng lo xa!

- Em lo cái gì! Có anh đây! Anh vẫn luôn bên em, bảo vệ và chở che cho em, dù có phải đối đầu với cả thế giới...Anh cũng sẽ bảo vệ em.

Trái tim bé nhỏ không ngừng đập mạnh, cô hạnh phúc ôm chầm lấy hắn, hương thơm trên cơ thể hắn khiến cô vô cùng dễ chịu...

Em yêu anh...

Anh cũng yêu em...

Cái này có được gọi là tình yêu bất diệt?

...

—

1 tuần sau.

Vẫn là hội bà tám trong công ti, vẫn là buổi ăn trưa tập thể, mới ngày nào cô còn ghét hắn muốn chết, giờ lại điên cuồng yêu hắn say đắm. Đúng là buồn cười mà!

- Yên Yên cậu nghe gì chưa?

- Sao?

Cô cho miếng thịt bò vào miệng, nhai ngấu nghiến rồi nói.

Cô gái kia hôn hử khoe.

- Tổng giám đốc mình sắp làm đám cưới rồi đó!

- Vậy hả?

Cô chỉ cười mỉm, rồi tiếp tục ăn.

- Vậy mà lúc trước cậu bảo với bọn mình là anh ấy là thụ, tớ biết ngay mà tưởng đó sao làm thụ được!

Cô đột nhiên nhớ lại chuyện đó, hôm đó hắn gọi cô lên rồi đối xử với cô một cách dịu dàng, khiến tim cô rất bối rối.

- Chắc tớ nhìn lầm...Xin lỗi cậu!

- Không biết phu nhân sẽ trông thế nào? Không biết có xinh đẹp không?

Cô gái kia quay sang nói chuyện với những người còn lại. Cô chỉ khẽ liếc rồi ôm miệng cười.

Người đó đang ngồi bên cạnh các cậu nè! Ahihi!

...

Cả khán trường bỗng đứng xì xào lên, màn hình chiếu đột ngột kéo xuống, trên màn hình là vị Tổng Giám Đốc cao cao tại thượng đầy lạnh lùng, tài giỏi - Trần Phong.

Giọng nói trầm ấm cất lên trước sự ngỡ ngàng của rất nhiều người, các nữ nhân viên không ngừng hét lên vì vẻ đẹp trai của hắn.

- Yên Yên, em có đang thấy anh không?

Cô đang húp canh bỗng đứng nghe thấy liền bị sặc. “khụ Khụ ”

Tên này toàn lựa giờ thiêng!

Các cô gái quay lại nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Hắn ngẩn ngá một hồi rồi tiếp tục nói, giọng nói vô cùng chân thật.

- Yên Yên, anh yêu em. Lúc trước anh có gạt em nhưng đó là vì quá yêu em, anh đã yêu em từ 10 năm trước rồi, đã từ rất lâu rồi, nụ cười đó, ánh mắt đó, và cả...thân hình đó của em đều khiến anh mê đắm từ lần đầu gặp. Anh yêu em, Yên Yên.

Cả khán trường bỗng ồ lên, không ngừng la hét cổ động cho vị Tổng Giám Đốc đẹp trai, một màn cầu hôn vô cùng dễ thương.

Tấm màn hình kéo lên, hắn xuất hiện vô cùng lịch lãm, hắn đã đứng chờ trong đó từ lâu rồi, bộ vest đầy lịch lãm, khuôn mặt lạnh đậm, trên tay là một bó hoa hồng vô cùng lớn, tươi sắc với tổng cộng 20 bông mang ý nghĩa **“anh yêu em bằng cả trái tim”**. Đôi chân dài tiến thẳng đến chỗ Yên Yên một cách nhanh chóng.

Cô bất ngờ đứng dậy, các nữ nhân viên khác né đường cho hắn, cùng nhau ngấm nhìn màn cầu hôn đầy

lãng mạn. Hấn chơi lớn quá rồi!

Hấn khuyu chân xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, bàn tay móc ra một chiếc nhẫn kim cương, lần này lại một chiếc nhẫn khác, viên kim cương to hơn, sáng lấp lánh hơn gấp mấy lần chiếc nhẫn kia.

Trái tim cô hồi hộp, đầu óc thì cứ quay cuồng, đôi môi hơi run run, cô rất run...cô không biết mình nên làm gì? Mọi người thì đang nhìn...

- Yên Yên, anh nguyện vì em suốt đời làm thê nô!

Ồ!

Tiếng ồ to cực to, vị giám đốc cao cao tại thượng vì một cô gái mà suốt đời làm thê nô.

Cô bất ngờ che miệng lại, ánh mắt hấn vô cùng nghiêm túc, cả khán phòng cứ không ngừng la hét lên, sung sướng mà cổ vũ vị giám đốc.

- Em có đồng ý làm vợ anh không? Làm mẹ của các con anh, quản lý tiền của anh và cả thân thể của anh nữa! Anh sẽ yêu em, sẽ yêu cho đến khi nào anh không còn trên cõi đời này thì thôi! Anh muốn cùng em bên nhau, đi du lịch vòng quanh thế giới khi chúng ta già, khi đó sức lực đã cạn kiệt nhưng tình yêu của chúng ta mãi mãi sục sôi, vẫn mãi nóng bỏng như tuổi trẻ, em có đồng ý không?...Ý em sao?

Đầu óc cô chưa kịp định hình vì những lời nói vừa rồi, trái tim đập nhanh không theo trình tự, cô có cảm giác mình vừa được ở trên bông lai tiên cảnh vậy...

Cô hơi run rẩy, nước mắt tràn ra, cô...hạnh phúc quá!

- Em... đồng ý!

Yên Yên hạnh phúc gật đầu, ánh mắt sung sướng nhìn hấn. Hấn bật dậy, đôi tay choàng qua đầu cô, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn vô cùng ngọt ngào.

Tất cả nhân viên trong công ty đồng loạt vỗ tay chúc mừng cặp tình nhân, chúc mừng vị giám đốc của họ cuối cùng cũng tìm được một nửa của cuộc đời mình.

Cặp đôi trai tài gái sắc...!

— hết chap 34 —

Ấn sao vàng đi và đừng quên follow tớ nhé! Please!

35. Chương 35

- Yêu anh không?

Hắn ôn tồn hỏi, gương mặt có chút hí hửng.

- Có chứ!

- Vậy có chịu sinh con cho anh chưa?

Cô vui vẻ gật đầu, đôi tay vẫn quàng chặt tay hắn. Miệng cười như hoa, đôi mắt títt lại.

- Tiểu yêu tinh này, cứ thích câu dẫn anh là sao hả?

Hắn vui vẻ sờ đầu cô, trong lòng vô cùng rạo rực, sự hạnh phúc là điều không dấu nổi.

- Sắp đến nhà anh chưa?

Cô nũng nịu hỏi hắn. Hôm nay hắn cứ nặng nề đòi dẫn cô về ra mắt ba mẹ chồng, trong lòng cô có chút hồi hộp không yên, lần đầu về không biết sẽ thế nào.

- Chồng à!

Hắn đạp thắng xe lại một cách bất ngờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô.

- Em vừa gọi anh là gì?

Cô ngơ ngác nhìn, ánh mắt nghiêm túc đó là sao?

- Thì anh là chồng em mà...chẳng lẽ anh không thích em gọi như vậy sao?

Cô hơi sững sờ, hắn với cô dù gì cũng đã sống chung, ngủ chung, cũng sắp kết hôn rồi, gọi như vậy cũng bình thường mà.

- Được chứ, được chứ, em kêu ngàn lần, à không trăm ngàn...à mà không vạn vạn tỉ tỉ lần cũng được.

Hắn nũng nịu cọ cọ cái đầu to lớn vào ngực cô, hành động như một chú cún con, nếu gắn thêm cái tai trên đầu hẳn nữa chắc sẽ hoàn hảo lắm.

Cô mỉm cười nhìn hắn, rõ ràng 30 tuổi rồi mà hành động như một đứa trẻ lên 3 vậy, dễ thương ghê.

- Vợ ơi! Kêu lần nữa đi! Chồng muốn nghe nữa!

Hắn cọ qua cọ lại vào ngực cô, khiến cô hơi bối rối, bàn tay nhỏ đẩy đầu hắn ra.

- Nhanh lên, ba mẹ chồng mà đợi thì họ sẽ ghét em mất thôi. Mới ngày đầu ra mắt mà mất ấn tượng thì không tốt lắm.

Hắn âu yếm nhìn cô, cô hôm nay nhìn rất nghiêm túc, trang điểm với áo quần cũng rất hài hòa, lịch sự nhưng cũng không kém phần duyên dáng, xinh đẹp.

...

Biệt thự nhà họ Trần.

Cổng vào biệt thự được điều khiển bằng những thiết bị cảm ứng rất hiện đại, đường đi đến biệt thự cũng khá xa, xung quanh là các cây thông, phía xa kia là hồ bơi, garage, xung quanh căn nhà được trồng các loại hoa hồng đỏ rất đẹp, đặc biệt là chùm hoa chuông ở phía giàn hoa gần cửa sổ kia, thật sự rất đẹp, nếu như không nhầm thì ý nghĩa của loài hoa này là “lời chúc may mắn”.

Cô cảm thấy rất hồi hộp, cảm giác vô cùng sợ hãi, đây là lần đầu tiên ra mắt mẹ chồng, lỡ có nói sai gì mà bị ghét bỏ thì cô coi như tiêu đời.

- Chồng à, em xem nhiều bộ phim về mẹ chồng nàng dâu lắm, em sợ...

Cô nắm tay hắn, định quay trở ra.

Hắn nghe xong lại phá lên cười, khuôn mặt không nghiêm túc nhìn cô.

- Mẹ anh tuy có hơi nghiêm khắc, nhưng mà chắc cũng sẽ thích em như anh thích em thôi!

Hắn nắm chặt tay cô, bàn chân vẫn không ngừng bước vào trong, cô run sợ đổ mồ hôi đầm đìa, chỉ hai từ “nghiêm khắc” thôi cũng đủ khiến cô không muốn vào rồi.

...

Bên trong phòng ăn là một cặp vợ chồng, tuổi đã xế chiều, người đàn ông này là Trần Hùng, còn người phụ nữ kia là Ngọc Lan, hai người là ba mẹ của Trần Phong.

- Giới thiệu với bố mẹ, đây là Yên Yên, vợ của con.

Hắn vui vẻ giới thiệu, bàn tay to lớn ôm chặt vai cô, cô khẽ liếc nhìn mẹ chồng, ánh mắt bà ấy hung tợn nhìn cô, khiến cô càng lo sợ hơn, đôi chân run rẩy không trụ nổi.

- Con...con...chào...ba...mẹ...

Cô lắp bắp, mãi mới nói xong, thật sự tim cô đập rất nhanh, bà mẹ chồng nhanh chóng bước lại chỗ cô, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn cô. Xung quanh bà ấy nổi lên luồng khí lạnh đến thấu xương.

Trán cô liên tục chảy mồ hôi, gương mặt sợ hãi dần xanh xao không một chút máu.

- Hửm...Con dâu đây sao?

Cô run rẩy, bàn tay nắm chặt vào nhau, khẽ cúi đầu, ánh mắt không dám đụng bà ấy.

- Dạ...vâng...

Cô thật sự muốn biến mất khỏi đây, biết ngay cô sẽ phải gặp cảnh mẹ chồng nàng dâu mà, trời ơi, nếu có cái lỗi nào ở đây thì hay biết mấy, xấu hổ quá đi mất. Không khí giữa hai người đột nhiên trở nên căng thẳng đến ngạt thở.

...

Ngọc Lan chạm khẽ vào vai cô, ánh mắt đột nhiên thay đổi.

- Mẹ rất ưng, hay lắm, thằng Phong cũng biết chọn vợ đấy chứ! Rất có khí chất.

Cô sửng sốt ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, bàn tay vẫn không ngừng đổ mồ hôi.

- Dạ...!

- Thôi hai đứa đói rồi phải không? Vào ăn cơm thôi! Con dâu ngồi bên cạnh mẹ nha.

Bà vui vẻ khoác lấy tay cô, ánh mắt vô cùng thân thiện, cô vẫn không khỏi bàng hoàng, chưa kịp định hình được ý thức thì đã bị lôi đi.

- Mẹ làm gì vậy? Không được đụng vào vợ con!

Hắn tức giận lôi cô vào lòng.

- Ôi trời con trai, đến mẹ mà con cũng ghen sao? Thật là...con trai chúng ta đã trưởng thành rồi, đúng không ông xã!

Bà quay sang khẽ liếc mắt ông Hùng, ông Hùng cũng nháy lại, hai vợ chồng già rồi mà cứ như tuổi 20 ấy, thật sự rất khác biệt.

Cô cũng bớt lo phần nào gánh nặng, vậy mà vừa rồi làm cô sợ muốn độn thổ.

...

Bữa ăn khá thịnh soạn với tôm hùm nướng với sốt Moutarde - Whisky, bò bít tết, cháo bào ngư, trứng cá muối, nem chả Sài Gòn, thịt bò nướng lá lốt theo kiểu phương Tây...v...v ngoài ra tráng miệng còn có bánh cake - clipart, có cả macaron đủ loại màu sắc...nhìn là thèm chảy nước miếng rồi.

- Con dâu, con cứ ăn tự nhiên đi, đằng nào chúng ta cũng là người một nhà mà.

Ông Hùng nhân từ nói, khiến cô bớt phần nào sự ngại ngùng.

- Dạ...

Hắn nhẹ nhàng cắt từng miếng chả cuốn rồi đổi đĩa cho cô một cách ân cần.

- Đây, vợ ăn đi!

Ba mẹ chồng cứ nhìn chăm chăm từ nãy giờ làm cô vô cùng bối rối rồi, giờ lại thêm hành động này của hắn nữa, làm cô thấy ngại vô cùng.

- Cảm ơn anh!

Cô nhẹ giọng cảm ơn hắn, bàn tay định gấp một miếng chả lên ăn thì...

Ọe...!

Cô cảm thấy buồn nôn vô cùng, nhìn thấy đồ ăn là không chịu nổi!

Cô khẽ cười rồi ngồi ngay ngắn lại, định gấp lại đồ ăn thì...

Ọe...!

Mặt cô xanh xao, bàn tay nhỏ bịt chặt miệng lại, ngăn không cho đồ ăn ra ngoài.

Ánh mắt hắn lo lắng nhìn cô. Chẳng lẽ sức khỏe cô có vấn đề sao, như thế thì hắn không thể chịu nổi đâu, cô mà bị ốm hắn cũng sẽ ốm theo mất.

Cô rói rít cúi đầu xin lỗi, biết mình hành động vô cùng vô duyên mất mặt như vậy mà.

- Con xin lỗi, con không cố ý, không hiểu sao, con lại cảm thấy khó chịu, con xin lỗi.

Mẹ chồng nhìn cô, ánh mắt bỗng sáng rực.

...

— hết chap 35 —

Thử đoán xem tập sau có gì hay nè?

Đừng quên vote và follow mình nha <3 yêu mấy bạn cmt lắm <3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-oi-dong-phong-nao>